ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΙ 30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1889 — ΕΤΟΣ ΔΓ'.—ΑΡΙΘ. 52.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59.
Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 20.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἑλλάδι. . . . . Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. . Φρ. χρ. 12

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χαρακτηρισμοὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἀγῶνος κατὰ τὸν Χάου. Ἰωάννης Κόμης Καποδίστριας. — Ἐπίλογος, ὑπὸ Γ. Δ. Κ.

Ἐν Ὀνείρῳ, διήγημα, ὑπὸ Ἀρ. Ν. Κυριακοῦ.

Ἱστορία τῆς Κούκλας, γραφομένη διὰ τοὺς μεγάλους, ὑπὸ «τῆς Ἀγνώστου».

Ἐν ἁρμονίᾳ, μυθιστορία Georges Duruy, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, (συνέχεια).

Κοῦκκος καὶ Ἀετός, Ρωσικὴ φιλολογία, μῦθος Κριλώφ, ὑπὸ Π. Α. Ἀξιώτου.

Εἰδήσεις τῆς Ἑβδομάδος. Ἐγχώρια—Ἐξωτερικά—Φιλολογία—Ἀρχαιολογία—Καλλιτεχνία

Ἰδιαίτερα γράμματα.

Νέα Βιβλία.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΑΟΥ

ΚΕ'

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΜΗΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

Ἡ ἐν Λονδίνῳ ὑπογραφεῖσα σύνθηκη τῆς 6ης Ἰουλίου 1827 ἐπεσφραγίσθη δι' αἵματος ἐν Ναυαρίνῳ. Ἐπὶ τῷ εὐφροσύνῳ τούτῳ ἀκούσματι, ἅπαντες οἱ ἐκ τῶν ναμάτων τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν γραμμάτων τῆς Ἑλλάδος ποτισθέντες ὕψωσαν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Θεὸν τῆς ἐλευθερίας, προσφέροντες θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος ἐκ τοῦ ζυγοῦ, τῆς τυραννίας καὶ τῆς δουλείας. Καὶ δικαίως, διότι ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸ πρῶτον τηλεβόλον ἀντήχησεν ἐν Ναυαρίνῳ κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην ἡμέραν, *ἡ κοινὴ γνώμη* ἐπείσθη, ὅτι αἱ Εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις στερρὰν ἀπόφασιν εἶχον νὰ ἐκδιώξωσι τοὺς ἐπιδρομεῖς ἐκ τῆς ὡραίας χώρας, ἣν ἐπὶ τετρακόσια ἔτη ἐμόλυναν διὰ τῆς ἀπεχθοῦς αὐτῶν παρουσίας.

Πρὸς δὲ ἡ ἐν Ναυαρίνῳ ναυμαχία ἔπεισε πάντα Ἕλληνα, ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς πατρίδος του ἦν γεγονὸς τετελεσμένον, καὶ ἡ θερμοτέρα ἐπιθυμία τῶν κατοίκων ἦν, ὅπως ἀμέσως ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς διαφόρους αὐτῶν ἀσχολίας, — εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν, εἰς τὸ ἐμπόριον κτλ. Οὗτοι οὐ μόνον εἶχον ἀπωλέση τὰ πάντα ἕνεκα τῆς μακρᾶς πάλης, ἀλλὰ καὶ ὁλοσχερῶς ἐξηντλήθησαν. Ἔχοντες ζωηρὰν κλίσιν πρὸς τὴν Δημοκρατίαν περιέμενον ἀνυπομόνως τὴν ἄφιξιν τοῦ Καποδιστρίου, ὃν ἅπαντες ἐθεώρουν ὡς τὸν μόνον δυνάμενον νὰ συμφιλιώση τὰ διάφορα κόμματα ἢ μᾶλλον νὰ καταβάλη αὐτὰ διὰ τοῦ ἰσχυροῦ βραχίονος τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.

Ἡ Ἰωάννης Κόμης Καποδίστριας, ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ, καὶ ἐσπούδασε τὴν ἰατρικὴν ἐν Ἰταλίᾳ. Τῷ 1803 διωρίσθη γραμματεὺς τῆς Ἑπτανησιακῆς Γερουσίας, καὶ ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίση ἐκ τοῦ πλησίον πολλοὺς τῶν Σουλιωτῶν ἀρχηγῶν καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ὁπλαρχηγῶν. Ἀκολούθως ἀπῆλθεν εἰς Πετρούπολιν καὶ προσελήφθη ἐν τῷ τμήματι τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἀναπτύξας μεγίστην διπλωματικὴν ἱκανότητα, τῇ δὲ ἐπιμόνῳ αὐτοῦ αἰτήσει ἐτέθη ἡ Ἑπτάνησος ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Καποδίστριας ἀφικόμενος εἰς Ναύπλιον τὴν 19ην Ἰανουαρίου 1828, ἔτυχε λαμπρᾶς καὶ ἐνθουσιωδεστάτης ὑποδοχῆς. Ἅμα ἀνέλαβε τὰς ἡνίας τοῦ Κράτους ὡς Πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔδωκε τὸν νενομισμένον ὅρκον, προέβη ἀμέσως εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐστηρῶν μέν, ἀλλὰ σωτηρίων διὰ τὴν Ἑλλάδα μέτρων: τὸ σύνταγμα ἀνεθεωρήθη παρέχον εὐρυτέραν καὶ μεγαλητέραν ἰσχὺν εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν κ.τ.λ.

Τὸ ὑπὸ τοῦ Καποδιστρίου σχηματισθὲν ὑπουργεῖον ἀντιπροσωπεύει πάντα τὰ κόμματα. Καὶ ὁ μὲν Σπυρίδων Τρικούπης διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης τοῦ πολέμου, ὁ Ἀνδρέας Ζαίμης τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ὁ Κουντουριώτης τῶν Οἰκονομικῶν. Πᾶν δὲ μέτρον τοῦ Νέου Προέδρου δεικνύει φρόνησιν, ἀποφασιστικότητα καὶ ἐντελῆ γνῶσιν τοῦ χαρακτῆρος τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν ἐλατηρίων τῶν διαφόρων φατριῶν καὶ κομμάτων.

Ὁ Καποδίστριας κέκτηται μεγίστην διπλωματικὴν ἱκανότητα, καὶ θεωρεῖται ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων ἀνδρῶν τῆς Εὐρώπης. Δεικνύει μέγιστον πατριωτισμὸν καὶ αὐταπαρνησίαν καὶ φρονῶ, ὅτι στερρὰν ἀπόφασιν ἔχει νὰ διοικήση τὴν Ἑλλάδα δικαίως καὶ ἐντίμως συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν εὐχῶν οὐ μόνον ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ καὶ σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Οὐδὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ ἢ τὴν ἀντιπολίτευσιν τῶν ὁπλαρχηγῶν, οἵτινες μέχρις ὅτου διοργανωθεῖ τακτικὸς στρατὸς θὰ ἐπιδρῶσι πάντοτε ἐπὶ τῶν ἁπλοϊκῶν αὐτῶν στρατιωτῶν, οἵτινές εἰσι τυφλῶς πρὸς αὐτοὺς ἀφοσιωμένοι....

Φοβοῦμαι ὅμως, ὅτι αἱ Εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις οὐδέποτε θὰ ἀνεχθῶσι δημοκρατικὴν κυβέρνησιν ἐν Ἑλλάδι. Οἱ Ἕλληνες δὲν εἶνε ἴσως προητοιμασμένοι κατὰ *τὸ παρὸν* νὰ ὑποστηρίξωσι τοιοῦτον εἶδος κυβερνητικοῦ συστήματος, ἀλλ' ἤδη ἐγεύθησαν τοὺς γλυκεῖς καρποὺς τῆς ἐλευθερίας καὶ οὐδεὶς πλέον θὰ δυνηθῇ νὰ καταβάλη αὐτούς. Πρὸ πάντων ἐποίησαν τόσῳ μεγάλην διανοητικὴν πρόοδον, ὥστε οὔτε ὁλόκληρος ἡ ἱερὰ συμμαχία τοῦ Διβανίου θὰ δυνηθῇ νὰ περιστείλῃ αὐτήν.

Ἡ Ἑλλὰς ξιφουλκήσασα ἐθαυματούργησεν. Ἐπὶ ἑπτὰ ὁλόκληρα ἔτη, ἐν μέσῳ καταδιωγμῶν, κομματικῶν ἐρίδων καὶ διχονοιῶν, ἐν μέσῳ σπαραξικαρδίων δυστυχιῶν καὶ συμφορῶν διέπραξεν ἡρωικὰ κατορθώματα ἐφάμιλλα τῶν κλεϊσάντων τὰς Θερμοπύλας καὶ τὴν Σαλαμῖνα. Ἔθραυσε τὰς ἁλύσσεις της καὶ ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ἐλευθέρας εἰς τὸν ἀέρα, οὐδέποτε δὲ πλέον θὰ ἀνεχθῇ, ὅπως δεσμευθῶσι καὶ πάλιν! Πρὸ πάντων δὲ ἐγεύθη τοὺς καρποὺς τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐποτίσθη ἐκ τῶν ναμάτων τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς παιδείας καὶ οὐδέποτε πλέον *θὰ θέσῃ τὴν σπάθην ἐντὸς τοῦ κολεοῦ*, εἰμὴ, ὅταν ἴδῃ ἅπαντα τὰ ὑπὸ τὰ ξένα σκῆπτρα τέκνα της ἐμβαπτισθέντα εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δυστυχῶς δύο καὶ πεντήκοντα ὅλα ἔτη παρῆλθον, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ Δρ. Χάου ἔγραψε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους καὶ ἡ Ἑλλὰς οὐδὲν διέπραξεν ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ἑλλήνων, ἀλλὰ *θέσασα τὴν σπάθην ἐντὸς τοῦ κολεοῦ*, ἠρεμεῖ, ἡσυχάζει.... Ὁ Δρ. Χάου πρὶν ἢ πορευθῇ εἰς τὸν τάφον τῶν πατέρων του δὲν ἠτύχησε νὰ ἴδῃ τὴν Ἑλλάδα ἐν τῇ Ἀνατολῇ.... Καὶ ὁ υἱός αὐτοῦ Ἐνρῖκος, ὁ πρό τινων ἡμερῶν ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τῆς προσφιλεστάτης αὐτοῦ συζύγου, εὗρεν αὐτὴν *μὲ τὴν σπάθην ἐντὸς τοῦ κολεοῦ* καὶ μάλιστα, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ μὲν ἡρωικὴ Κρήτη ἐσφαγιάζετο, οἱ δὲ ἐν Τουρκίᾳ Ἕλληνες διεμαρτύροντο κατὰ τῶν ἀνομιῶν τῆς Ὑψηλῆς Πύλης!... Φεῦ! Ἐν τοιαύταις κρισίμοις περιστάσεσιν, ὁ νεαρὸς Χάου εἶδε τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἄρχοντάς τε καὶ ἀρχομένους ἀμερίμνως νὰ ἐντρυφῶσιν... Τοὺς μὲν ἀνεγείροντας ἀνάκτορα καὶ ἐπαύλεις, ἀντὶ νὰ ναυπηγῶσι πλοῖα, τοὺς δὲ διορίζοντας, παύοντας, καὶ μεταθέτοντας πρὸς συγκράτησιν κόμματος...

Ἐν τούτοις μὴ ἀναμένωμεν τὰ πάντα παρὰ τῆς τῶν ἀρχόντων προνοίας. Ὁ ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμὸς συνειδὼς τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ ἀποβαλέτω τὴν ῥαθυμίαν καὶ ἀδιαφορίαν καὶ προσηλωσάτω ἁπάσας τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐνεργείας του πρὸς τὴν *Ἀνατολήν*... Τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὅπερ ἐπὶ αἰῶνας ὁλοκλήρους ἀνέμενον τόσαι μαρτυρήσασαι γενεαί, ἤγγικεν... Ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει πλέον, ὅτι τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα βαίνει γιγαντιαίοις βήμασι πρὸς τὴν ὁριστικὴν αὐτοῦ λύσιν. Οἱ προφητικοὶ λόγοι τοῦ Βύρωνος ἤρξαντο ἐκπληρούμενοι. Ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία καταρρέει. Ὁ *Ἀσθενὴς* ψυχορραγεῖ. Τὰ προσενεχθέντα φάρμακα παρὰ τῶν ἀρχαίων καὶ πιστῶν αὐτοῦ συμμάχων οὐ μόνον θεραπείαν δὲν ἐπήνεγ-

κον, ἀλλὰ καὶ ἐδείνωσαν τὴν ἀπέλπιδα αὐτοῦ κατάστασιν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ νόμιμος κληρονόμος εἶνε ὁ Ἑλληνισμός, ἐλπίσωμεν, ὅτι ἡ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ, ἡς ἡ σημαία ἀείποτε ὑπῆρξε τὸ σύμβολον ἐλευθερίας καὶ δικαιοσύνης, πρὸς ὃ δύνανται ν' ἀτενίζωσι μετ' ἐλπίδος καὶ θάρρους οἱ δεδουλωμένοι λαοί, θὰ ἐνεργήσῃ δραστηρίως καὶ ἀποτελεσματικῶς πρὸς τελικὸν θρίαμβον αὐτοῦ, ὅπως ἐκπληρώσῃ τὴν ἐκπολιτιστικὴν αὐτοῦ ἐντολὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἣν φαύλη καὶ ἀποτρόπαιος διοίκησις παρεμόρφωσεν, ἐξηχρείωσε καὶ κατέστρεψεν.

Ἀνακεφαλαιῶν ὁ Δρ. Χάου τὰς βιογραφίας τῶν ἀγωνιστῶν καταλήγει εἰς τὰ ἑξῆς ἄξια πολλῆς προσοχῆς:

«Φαίνεται, ὅτι εἶνε λίαν ἐπάναγκες. — ἀπαραίτητον, — ἵνα λαὸς ἐν καταστάσει ἐπαναστάσεως ἢ ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον διοίκησιν μεγαλεπιβόλου ἀνδρός, ἱκανοῦ νὰ διευθύνῃ αὐτήν. Ἐπανάστασις ἄνευ μεγαλοφυοῦς ἀρχηγοῦ, δυναμένου διὰ τῆς στιβαρᾶς αὐτοῦ χειρὸς νὰ κρατῇ τὸν οἴακα, εἶνε ὡς πλοῖον ἄνευ πηδαλίου ταξιδεῦον ἐπὶ ἀγνώστου καὶ πολυκυμάντου θαλάσσης δυναμένης νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς ἀσφαλῆ λιμένα ἢ νὰ ρίψῃ εἰς τὰς ὑφάλους τῆς καταστροφῆς κατὰ τὸ δοκοῦν τῆς τύχης!...

Ἡ ἀρχὴ αὕτη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως οὐδέποτε ἀπεδείχθη τρανώτερον εἰμὴ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν.

Καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ Ἕλληνες ἠγωνίζοντο ἀνδρείως ὑπὲρ ἐλευθερίας, ἔβλεπον καθαρῶς, ὅτι τὸ μέγιστον πρόσκομμα ἦν ἡ ἰδιοτέλεια καὶ ὁ κομματισμὸς τῶν ἀρχηγῶν των, ἀλλὰ δυστυχῶς ἠγνόουν τίνι τρόπῳ νὰ ἀπαλλαγῶσιν αὐτῶν.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, καθ' ἣν γράφομεν, (1827), οἱ κάτοικοι τῆς πρωτευούσης βλέποντες εἰς τὰς δημοσίους ὁδοὺς τοὺς στρατιώτας ἀμφοτέρων τῶν κομμάτων ἀλληλοσφαζομένους, κατελήφθησαν ὑπὸ ἀπελπισίας, καὶ προσδραμόντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐναρέτου, φιλοπάτριδος καὶ ἀνδρείου Δημητρίου Ὑψηλάντου, ἔφερον αὐτὸν ἐν θριάμβῳ εἰς δημόσιόν τινα πλατεῖαν, ἐκδηλοῦντες τὴν ἐπιθυμίαν των, ὅπως γείνῃ ἀρχηγός των.

Αὕτη ἦτο ἑτέρα ἐκ τῶν λαμπρῶν ἐκείνων εὐκαιριῶν τῶν παρουσιασθεισῶν τῷ Ὑψηλάντῃ, ὅπως γείνῃ ὁ σωτὴρ τῆς πατρίδος του καὶ ὁ ἥρως τοῦ αἰῶνος. Ἀλλὰ φεῦ! ἡ μεγαλοφυΐα καὶ ἡ ἀρετὴ σπανίως συνδυάζονται!.... Μετ' ὀλίγον ὁ Ὑψηλάντης ἐναυάγησεν οἰκτρῶς, διότι οὔτε μεγαλοφυΐαν ἐκέκτητο, οὔτε ἐνέργειαν, — πλεονεκτήματα, ἅτινα ἠδύναντο νὰ μεταβάλωσι τὴν δημοσίαν καταφορὰν τοῦ λαοῦ εἰς κεραυνὸν καταστροφῆς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ὁπλαρχηγῶν; καὶ οὕτως ὁ πολιτικὸς ὁρίζων τῆς Ἑλλάδος θὰ ἐκκαθαρίζετο ἐκ τῶν μαύρων καὶ πυκνῶν νεφῶν, ἅτινα ἐκάλυπτον αὐτὸν καὶ σχεδὸν ἀπέκλειον τὸ φῶς τῆς ἐλπίδος.

Πολλάκις ἡ τύχη ἑκατομμυρίων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς μεγαλοφυΐας ἑνὸς ἀνδρός. Ἐὰν ἡ Ἑλλὰς εἶχεν ἕνα Ἀλφρέδον, ἕνα Οὐώλλας ἢ ἕνα Οὐασιγκτῶνα, θὰ ἦτο νῦν τὸ θαῦμα καὶ τὸ κλέος τοῦ κόσμου, καὶ οὐχὶ ὁ ἐμπαιγμὸς καὶ ὁ χλευασμὸς τῶν φρονούντων, ὅτι οἱ πολλοὶ ἐπλάσθησαν ὅπως ὑπηρετῶσι τοὺς ὀλίγους».

Γ. Δ. Κ.

ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

(Διήγημα)

Ὁ Γρηγόριος, ἦτο χαρτοπαίκτης διάσημος ἐπὶ τῇ ἀτυχίᾳ του.

Καθ' ἑκάστην πρώτην τοῦ μηνός, λαμβάνων τὸν μισθόν του, μετέβαινε πρὸς τὸ ἑσπέρας, εἰς ἕν, παρὰ τῇ πλατείᾳ Ὁμονοίας, χαρτοπαικτεῖον, κατήρχετο τὰς ρυπαρὰς βαθμίδας αὐτοῦ, εἰσήρχετο ἐν τῇ εὐρυχώρῳ αἰθούσῃ καὶ ἵστατο ἐπ' ὀλίγον παρὰ τὴν χαρτοπαικτικὴν πρασίνην τράπεζαν, περὶ τὴν ὁποίαν, ἐν θρησκευτικῇ σιγῇ, ἀκίνητοι, ὠχροὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως, συνέχοντες τὴν ἀναπνοὴν των οἱ ὁμοιοί του ἔπαιζον, προσηλοῦντες τὰ βλέμματά των, ἐπὶ τῶν χαρτίων, ὧν ἕκαστον ἐναλλὰξ ἀποκαλυπτόμενον, ἐδείκνυε τὴν τύχην τοῦ ἑνὸς καὶ τὴν ἀτυχίαν τοῦ ἑτέρου.

Εἶτα ἐκάθητο καὶ ἔπαιζε διὰ χρημάτων, ἅτινα ἀφῄρει, ἐκ τῶν ἐνδυμάτων τῆς οἰκογενείας του, ἐκ τοῦ ἐνοικίου, ἐκ τῆς τροφῆς τῶν τέκνων του...

Διότι ἦτο, δυστυχῶς, ἔγγαμος. Νυμφευθεὶς πρὸ ἑπταετίας νεαρὰν ὡραίαν κόρην, ἀπέκτησεν ἐξ αὐτῆς τρία τέκνα, ἀναταρφέντα ἐν στερήσεσι φοβεραῖς, ἐν πενίᾳ καὶ ἀθλιότητι, ὀφείλοντα δὲ τὴν ὕπαρξίν των, μόνον εἰς τὰς φιλοστόργους φροντίδας τῆς ἀτυχοῦς μητρός, ἧς τὸ ὡραῖον πρόσωπον ἐρρυτιδώθη προώρως, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς καλλονῆς καὶ δροσερότητός του, ὑπὸ τῶν θλίψεων, τῆς δυστυχίας, τῶν δακρύων καὶ τῶν ὑπὲρ τὰς δυνάμεις της ἀγώνων.

Ἐν τούτοις ὁ Γρηγόριος, βλέπων τὴν ἀθλιότητα τῶν τέκνων του, καὶ τὴν θανάσιμον ὠχρότητα τῆς συζύγου του, ἐνόει ὅτι αὐτὸς ἦτο αἴτιος καὶ ἠσθάνετο τύψεις συνειδότος· κατενόει τὸ βάραθρον, εἰς ὃ ἀκατασχέτως ἐφέρετο, συμπαρασύρων ἀθῶαν οἰκογένειαν, πλὴν ἀνίκανος ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸ κυρίαρχον αὐτοῦ πάθος, ὡμολόγει, ἐν αἰσχύνῃ εἰς ἑαυτόν, ὅτι ἠδυνάτει ν' ἀποτραπῇ τῆς ὀλισθηρᾶς ὁδοῦ, ἐφ' ἧς ἔβαινε, καὶ εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁποίας διέβλεπε τὸ τέλος αὐτοῦ, φικῶδες, εἰδεχθές, ἀποτρόπαιον, τέλος χαρτοπαίκτου...

Καὶ ἐξηκολούθει παίζων!

Μόνον, ὁπόταν φεύγων ἀνήρχετο τὰς βαθμίδας τοῦ χαρτοπαικτείου, ἄνευ ὀβολοῦ, ὠχρός, κλονούμενος, καὶ μετὰ κόπου στηριζόμενος εἰς τοὺς πόδας του, ὠρκίζετο εἰς ἑαυτὸν ὅτι δὲν θὰ ἔπιζε πλέον.

Ὅρκος χαρτοπαίκτου! Τὸ ἑσπέρας τῆς ἑπομένης, ἂν εἶχε χρήματα, ἀκράτητος μετέβαινεν εἰς τὸ χαρτοπαικτεῖον. Ἔπαιζε, καὶ. ἔχανε πάλιν.

Εἶνε ἡ νὺξ τῆς παραμονῆς τοῦ Νέου ἔτους.

Ἐντὸς χαρτοπαικτείου, πολυτελῶς διεσκευασμένου, ὁ Γρηγόριος, καθήμενος πρὸ μεγάλης τραπέζης, κυκλουμένης ὑπὸ εἰκοσάδος παικτῶν, πάσης ἡλικίας, παίζει πυρετωδῶς.

Παρ' ἐλπίδα κερδίζει! Σωρὸς χρημάτων, ὑψούμενος πρὸ αὐτοῦ, φαιδρύνει τὸ πρόσωπόν του· καὶ καθηδύνει τὸ βλέμμα του· καὶ εἰς ἕκαστον παιγνίδιον, ὁ σωρὸς αὐξάνει.

Ἡ καρδία του, πάλλει βαίως· τῷ ἔρχεται ἐπιθυμία νὰ ῥίξῃ ἠχηρὰς φωνάς, νὰ ἐκραγῇ εἰς ἀσβέστους γέλωτας, νὰ προξενήσῃ θόρυβον καὶ ταραχήν, καὶ φέρῃ σύγχυσιν, ὅπως μάθωσι πάντες, ὅτι ὁ Γρηγόριος, ὁ αἰωνίως ἀτυχής, ὁ πάντοτε χάνων, ἔχει κερδίσῃ ἤδη, ποσὸν ἀπίστευτον, μυθῶδες δι' αὐτόν, ποσὸν καλύπτον τὸ πλεῖστον τῶν ἀπωλειῶν του.

Περὶ τὰς πέντε χιλιάδας δραχμῶν!

Ἤναψεν ἓν σιγάρον. Ἐπέθεσε τὴν μίαν τῶν χειρῶν του ἐπὶ τῶν χρημάτων τοῦ κέρδους, καὶ διὰ τῆς ἑτέρας, τρεμούσης, ἔφερε τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα του. Καπνίζων, παρηκολούθει διὰ βλέμματος ἀπηυδηκότος, ἐσβεσμένου σχεδόν, τὰς στακτόχρους ἕλικας τοῦ καπνοῦ, συστρεφομένας καὶ ἀνερχομένας βραδέως πρὸς τὴν ὀροφὴν τῆς αἰθούσης, ἐφ' ἧς ἄτεχνος χεὶρ, ἀγνώστου καλλιτέχνου, ἐζωγράφησεν ἡμίγυμνον Ἑρμῆν, σκορπίζοντα νομίσματα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.

Καὶ παρατηρῶν δι' ἀπλανῶν βλεμμάτων, ἐφαντάσθη τὴν τύχην προσμειδιῶσαν αὐτῷ πάντοτε, ὅπως νῦν, καὶ σκορπίζουσαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του, ὡς ὁ ὑπεράνω αὐτοῦ Ἑρμῆς, σωροὺς χρημάτων, δι' ὧν θὰ ἠδύνατο νὰ θεραπεύῃ καὶ τὰς πλέον ἰδιοτρόπους αὐτοῦ ἐπιθυμίας, τὰς πλέον ἀλλοκότους ὀρέξεις, τὰς μεγαλητέρας φαντασιοπληξίας, ἃς ἡ κεφαλή του ἐγέννα ἐνίοτε, ἐν στιγμαῖς παραφορᾶς.

Ἐν τῇ κατεχούσῃ αὐτὸν μέθῃ, περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐσκέπτετο, ἢ περὶ τοῦ χαρτοπαιγνίου, τὸ κέρδος τοῦ ὁποίου ἠσθάνετο, ἐν παραφόρῳ χαρᾷ, ψυχρόν, ἀκίνητον, ὀγκῶδες, ὑπὸ τὴν κάθιδρον αὐτοῦ χεῖρα. Εἶχε λησμονήσῃ τελείως, καὶ σύζυγον καὶ τέκνα.

Αἴφνης, ἠκούσθη ὀξεῖα τοῦ ἀρχιπαίκτου ἡ φωνή.

— Εἶμαι ἕτοιμος κύριοι.

Καὶ ἐπειδή τινες, ἠρώτησαν περὶ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ οὗτος ἠδύνατο νὰ δεχθῇ καὶ παίξῃ,

— Ἡ μπάγκα κάνει καλά, τοῖς ἀπήντησεν.

Ὁ Γρηγόριος συνῆλθεν ἐκ τῆς ὀνειροπολήσεώς του. Ἔλαβεν ὅσα χαρτονομίσματα εἶχεν ἐνώπιόν του, καὶ τὰ ἔθεσεν ἐφ' ἑνὸς χαρτίου.

Ἔχασε. Κατόπιν ἐν ὁρμῇ, ὤθησε πρὸ αὐτοῦ σωρὸν ὀστεΐνων σημάτων, καὶ θέτων ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἴδιον χαρτίον, ἠρώτησε διὰ φωνῆς, προδιδούσης τὴν φοβερὰν αὐτοῦ συγκίνησιν:

— Πάει;

Ὁ ἀρχιπαίκτης ἐποίησε νεῦμα καταφάσεως, καὶ ὁ Γρηγόριος ἔχασε καὶ αὖθις.

Ἐν τούτοις δὲν ἀπηλπίσθη· ἐξηκολούθησε μανιωδῶς τὸ παιγνίδιόν του, παιγνίδιον ἀτυχές, ὀλέθριον, καταστρεπτικόν.

Μετ' ὀλίγον, ἅπας ὁ πρὸ αὐτοῦ σωρὸς ἐξηφανίσθη. Εἶχε χάσῃ πᾶν ὅ,τι ἐκέρδιζε μέχρι τοῦδε.

Μὴ ἐλπίζων τοιοῦτον τὸ ἀποτέλεσμα, ἔμεινεν ἐμβρόντητος· ἐξηκολούθει ἀκίνητος, μὲ ἁπλανὲς βλέμμα, νὰ παρατηρῇ τὸν ἀρχιπαίκτην, οὗτινος τὸ αὐστηρὸν πρόσωπον, αἱ παχεῖαι μέλαιναι ὀφρεῖς, οἱ ἄγριοι ὀφθαλμοί, τῷ ἐνεποίουν φρίκην. Ἐροβήθη τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὅστις καθήμενος ἐπὶ τῆς εὐρείας ἕδρας του, μόνος παλαίων πρὸς εἰκοσάδα μαχητῶν, ἐνίκα νίκην, ἥτις ηὔξανε τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐκτεθειμένα κεφάλαια διὰ χρημάτων, ἀφαιρουμένων βαρβάρως ὑπὸ τῶν ἡττωμένων ἀντιπάλων. Καὶ ἐφ' ὅσον τὸν παρετήρει, ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε τὰ χείλη αὐτοῦ σατανικῶς ὑπομειδιῶντα, ὡσεὶ σαρκάζοντα αὐτόν, ἐπὶ τῇ παρομοιώδει ἐκείνῃ ἀτυχίᾳ του· καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ σαλευούσῃ τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ, τῷ ἦλθεν ἀκάθεκτος ἐπιθυμία νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἀηττήτου ἐκείνου ἀνδρός, νὰ περιβάλλῃ τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν χειρῶν του καὶ σφίγγων αὐτὸν μανιωδῶς δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του, νὰ τὸν ἀποπνίξῃ καὶ τὸν καταβάλλῃ καὶ αὐτὸς ἐφάπαξ...

Ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἐτόλμησε νὰ πράξῃ.

Ἔμεινε μόνον πρὸς στιγμὴν σκεπτόμενος· εἶτα μετ' ἀποφασιστικότητος, ἔθεσε τρέμουσαν τὴν χεῖρά του ἐν τῷ θυλακίῳ του καὶ ἀπέσυρε δεσμίδα χαρτονομισμάτων. Τὰ τελευταῖά του χρήματα. Ἔπαιξε καὶ ἀπώλεσε πάλιν.

Ἠσθάνθη τότε ἑαυτὸν λιποψυχοῦντα· ἤδη μόνον ἐνεθυμεῖτο, ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα ἦσαν προωρισμένα διὰ τὰς πλέον ἐπειγούσας ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας του.

Ἀφῆκεν, ἄκων, θρηνώδη στεναγμόν· ἠγέρθη, ἐξῆλθε τῆς καταφώτου ταύτης αἰθούσης, ἐν ᾗ ἀπεπνίγετο καὶ κλονούμενος, κινδυνεύων νὰ κρημνισθῇ, ἐξῆλθε τοῦ πολυτελοῦς καταστήματος, ἄπελπις, κατεστραμμένος ἐξ ὁλοκλήρου.

Ἔξω, ἔβρεχε ραγδαίως· αὐτὸς ἐν τούτοις δὲν ἠσθάνετο τὴν βροχήν. Μηχανικῶς βαδίζων διέσχισε τὰς πλήρεις βορβόρου ὁδούς, βυθιζόμενος εἰς λιμνάζοντα ἐνιαχοῦ ὕδατα, καὶ κάθυγρος ἔφθασεν εἰς τὸν οἰκόν του.

Οἱ πάντες ἐν αὐτῷ ἐκοιμῶντο· εἰσῆλθεν, ἐκλείσθη ἐν τῷ δωματίῳ του καὶ ἐρρίφθη ἐφ' ἑνὸς καθίσματος· στηρίζων δὲ τὴν κεφαλὴν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του, ἐβυθίσθη εἰς ζοφερὰς σκέψεις.

Ἀπώλεσε λοιπὸν καὶ πάλιν τὰ χρήματά του καὶ ἔμεινεν ἄνευ ὀβολοῦ, εἰς στιγμήν, καθ' ἣν ἡ οἰκογένειά του, εἶχεν ἀνάγκην ἐνδυμάτων, τροφῆς. Φρικῶδες· ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς μέθης του ἐκείνης, ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ κατηραμένου πάθους του, ἔπαιζε τὸν ἄρτον τῶν τέκνων του καὶ τῆς συζύγου του, τῆς πολυπαθοῦς ταύτης μάρτυρος, ἣν ἀντὶ νὰ περιβάλλῃ διὰ λατρείας ἀπεριορίστου, διὰ στοργῆς ἀνεξαντλήτου, ἐβύθιζεν ἀπανθρώπως ἐν τῷ πελάγει τῆς συμφορᾶς. Πάσης σκέψεως αὐτοῦ ἀπορροφηθείσης ὑπὸ τοῦ παιγνιδίου δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐνθυμηθῇ, ὅτι αὔριον ἦτο νέον ἔτος, ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν τὰ ριγοῦντα ἐκ τοῦ ψύχους τέκνα του, ἀνέμενον ἀνυπομόνως τὴν θερμὴν ἐνδυμασίαν, ἣν πρὸ πολλοῦ τοῖς εἶχεν ὑποσχεθῆ. Ἐλησμόνησε, καὶ μόλις ἤδη, μετ' ἄλγους ἐνεθυμήθη, ὅτι δὲν ἐφρόντισε τοὐλάχιστον νὰ τοῖς ἀγοράσῃ ἄρτον διὰ τὴν χαρμόσυνον ἡμέραν, καθ' ἣν καὶ ὁ πτωχότερος προσπαθεῖ νὰ διαχύσῃ τὴν χαρὰν εἰς τὴν οἰκογένειάν του, δι' ἀσυνήθους μεγαλοδωρίας καὶ εὐλόγου σπατάλης.

Καὶ ἤδη; τί θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅταν αὕτη θὰ τὸν ἠρώτα τί ἔκαμε τὰ χρήματά του, ὧν ἡ ἀπώλεια ἦτο πλέον τι ἢ ἱεροσυλία; Τί θ' ἀπήντα εἰς τὰ μικρά του, τὰ δυστυχῆ πλάσματα, ὅταν τὸν ἠρώτων περὶ τοῦ δώρου, ὅπερ τοῖς ἔφερε, περὶ τῆς ἐνδυμασίας, ἣν ἀνέμενον ἀγωνιῶδως; Τί θὰ ἔλεγεν;.., ὅτι ἔπαιξε καὶ ἀπώλεσεν;... Ἄ! ἦτο εἰς ἄθλιος, πωλήσας τὰ πάντα εἰς τὸν δαίμονα τοῦ χαρτοπαιγνίου!

Τὰ τέκνα του... Ράκη περιβεβλημμένα, μελανὰ ἐκ τοῦ ψύχους, πεινῶντα, τῶν πάντων στερούμενα, τὰ ἐφαντάσθη πρὸς στιγμὴν μὲ βλέμματα φθόνου, ἀτενίζοντα ἄλλα συνομήλικά των παιδία, πλουσίως ἐνδεδυμένα, φαιδρά, γελῶντα, ἅτινα εὐχαριστημένα ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἀθώων παιδικῶν πόθων των, ἔπαιζον μὲ τὰ ξύλινα ἀθύρματά των, τὰ ὁποῖα φιλόστοργοι γονεῖς ἐφρόντισαν ν' ἀγοράσωσιν ἐγκαίρως, καὶ τοῖς δωρήσωσιν ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει. Τὰ δυστυχῆ του τέκνα! Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους, ἡμέραν παγκοίνου χαρᾶς, τοῖς ἐπέπρωτο νὰ στερηθῶσι καὶ τοῦ ἄρτου των αὐτοῦ...

Καὶ ἡ σύζυγός του; Ἡ μάρτυς αὕτη, ἡ εὐγενὴς ὕπαρξις, ἧς τὴν εὐτυχίαν ἐθυσίασεν, τί θὰ ἔλεγεν, ὅταν θὰ ἔβλεπε τὰ τέκνα της λυπημένα, δακρύοντα, δυστυχῆ, νὰ κλίνωσι τὴν κεφαλήν των ἐπὶ τῶν γονάτων της, μεμαραμμένα ὡς ἄνθη, στερηθέντα τῆς θαλπωρῆς τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ νὰ παραπονῶνται; Ἡ πτωχή! Πόσα ὑπέφερεν ἐξ αἰτίας του... ἀφ' ἧς οὗτος κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ὀλεθρίου πάθους του, ζῶσα ἐν στερήσεσιν, ἐν ἀθλιότητι, τὰ πάνδεινα ὑποφέρουσα, δὲν ἔπαυσεν ἱκετεύουσα αὐτὸν δι' ὅλης τῆς γλυκυτητός της, καὶ συγκεντροῦσα ἐπ' αὐτοῦ ἅπασαν τὴν δύναμιν τῶν θελκτικῶν ὀφθαλμῶν της, νὰ παύσῃ παίζων. Πολλάκις, ἐγειρομένη ἐκ τοῦ ὕπνου της, ὅτε οὗτος ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ χαρτοπαιγνίου, κάτωχρος, καταβεβλημένος, ἄπελπις καὶ βλέπουσα αὐτὸν ἐν τοιαύτῃ ἀποτροπαίᾳ καταστάσει, τὸν περιέβαλλε διὰ τῶν λευκῶν βραχιόνων της, τὸν ἔσφιγγεν ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ στήθους της καὶ προσεπάθει νὰ τῷ μεταδώσῃ ζωὴν ἐκ τῆς ζωῆς της καὶ παρηγορίαν διὰ λόγων ἀγάπης, στοργῆς, ἀφοσιώσεως. Καὶ ἐκεῖνος ἀναισθητῶν, ἀκινητῶν, ἤκουε, χωρὶς ὅμως νὰ ἐννοῇ, τοὺς ἐξορκισμοὺς τῆς συζύγου του, καταληγούσης διὰ φωνῆς ἀποπνιγομένης ὑπὸ τῶν δακρύων:

— Ἄχ!...

— Ἔλα Γρηγόρη... ὁρκίσθητι ὅτι δὲν θὰ παίξῃς πλέον... ἔλα ὁρκίσθητι.

Καὶ ἐκεῖνος ἀσυνειδήτως ὡρκίζετο ὅρκον, ὃν τὴν ἑπομένην ἐλησμόνει.

Δυστυχία! Ἔπεσε πτῶσιν οἰκτράν, καὶ ἠδυνάτει νὰ ἀνεγερθῇ.

Ἤδη μόνον συνησθάνθη τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς του. Ἦτο ἄθλιος, ἐλεεινὸς ἄνθρωπος, πατὴρ ἄστοργος, σύζυγος κακός· ἐβδελύσσετο αὐτὸς ἑαυτόν. Δικαστὴς ἑαυτοῦ γενόμενος, κατηρᾶτο ἐν παραφορᾷ τὴν εἱμαρμένην του, ἥτις ὤθησεν αὐτὸν πρὸς ἀπώλειάν του.

Καὶ ἐφ' ὅσον ἐσκέπτετο καὶ κατενόει τὸ δεινὸν τῆς θέσεώς του, κατελαμβάνετο ὑπ' ἀπογνώσεως. Προσπαθῶν νὰ εὕρῃ διέξοδον εἰς τὸν λαβύρινθον, ἐν ᾧ περιεπλανήθη, αἰσχυνόμενος, διότι ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀνίκανον ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸ πάθος αὐτοῦ, συνέλαβεν αἰφνιδίως φοβερὰν ἀπόφασιν.

Νὰ αὐτοκτονήσῃ....

Ἐπὶ τοῦ αἰθριάσαντος ἤδη οὐρανοῦ, ἀπέστιλβον, μαρμαίροντες, οἱ ἀστέρες, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ὡχριῶντες, πρὸ τῶν ἀσθενῶν λάμψεων τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας.

Μετ' ὀλίγον ἐγένετο πλήρης ἡμέρα. Αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, χρυσαί, φαιδραί, ζωὴν καὶ χαρὰν φέρουσαι, διεσκορπίσθησαν εἰς πάσας τὰς γωνίας τῆς γῆς, χαιρετίσασαι κατὰ πρῶτον τὰς ὑψηλάς, καὶ πλήρεις χιόνος, κορυφὰς τῶν ὀρέων, καὶ εἶτα κατελθοῦσαι μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τῆς γῆς· συγκεχυμένος θόρυβος, ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς πόλεως ἀναδιδόμενος, ἐμαρτύρει ὅτι αὕτη ἐξηγείρετο τοῦ ὕπνου της.

Καὶ ἐκεῖνος, στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ψυχρῶν χειρῶν του, ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἐν τῇ φοβερᾷ ἀκινησίᾳ του, σκεπτόμενος μετὰ φρίκης τὸ προσεγγίσαν τέλος του, τέλος εἰδεχθές, ἐξευτελιστικόν, ἀποτρόπαιον, ὅπερ, ἀντὶ ἐξαγνίσεως τῷ ἔφερε, τὴν ἀποστροφὴν ἐκ μέρους τῶν ζώντων, τὴν κατάραν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ...

Αἴφνης ἐνάμισεν ὅτι ἤκουε θόρυβον ἐκτὸς τοῦ δωματίου· δὲν ἠπατήθη· μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἐκρούσθη, καὶ εὐκρινῶς ἠκούσθη ἔξωθεν, παιδικὴ φωνή, μετὰ φαιδρότητος καλοῦσα αὐτόν.

— Πατέρα... πατέρα... ξύπνα πά...

— Τσύπνα πατέλα, ἐπανέλαβεν ἄλλη φωνή, τσύπνα, σήμελα εἶνε πλωτοχλονιά.

Καὶ οἱ ἀθῶοι παῖδες, ὑπ' ἀρρήτου χαρᾶς κατεχόμενοι, ἐκτύπων φαιδρῶς ἀναφωνοῦντες ἐν χορῷ.

— Τὰ ροῦχά μας... τὰ ροῦχά μας πατέρα...

Ἐτινάχθη ἐκ τοῦ καθίσματος ἀγριωπός, μὲ τὸ ὄμμα βλοσυρόν, μὲ τὴν κόμην ὠρθωμένην ἐκ τοῦ τρόμου. Ἦταν τὰ τέκνα του, ἅτινα τὸν ἐκάλουν, τὰ χαριτωμένα μικρά του, πρὸ τῶν ὁποίων, μετ' ὀλίγον θὰ ἵστατο, μὲ κεκυφυῖαν τὴν κεφαλήν, ἀναπολόγητος, τρέμων, ἀληθὴς ἐγκληματίας, πρὸ ἀμειλίκτων δικαστῶν.

Ἔδει ἀμέσως ν' ἀποφύγῃ τὴν τοιαύτην ταπείνωσιν, νὰ λυτρωθῇ τοῦ φοβεροῦ μαρτυρίου· καὶ εἶχεν ἐξεύρῃ τὸν τρόπον, δι' οὗ θὰ κατώρθωνε τοῦτο.

Ἀνήγειρε μετὰ κόπου τὴν κεφαλήν του, καὶ ἔρριψεν ἐνδακρυ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πολυκρότου του· εἶτα, πατῶν σιγά, μὴ ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν τέκνων του, ἐβάδισε πρὸς τὴν κλίνην, ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἐκεῖ, ὄρθιος ἱστάμενος, ἐδράξατο τοῦ σωτηρίου ὅπλου, καὶ ἐξήτασεν αὐτό.

Ἦτο πλῆρες.

Ἔξω, τὰ τέκνα του, ἐξηκολούθουν νὰ κτυπῶσι τὴν θύραν κραυγάζοντα.

— Ξύπνα πατέρα.., ξύπνα...

Δάκρυα πόνου, ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλ-

μῶν του· ἔστη ἀναποφάσιστος . . . κατόπιν ὅμως ἐν ταχύτητι, ἐστήριξε τὸ ὅπλον ἐπὶ τοῦ κροτάφου του, καὶ ἐπίεσε τὴν σκανδάλην.

Βαρὺς ἠκούσθη πυροβολισμός...

Ὁ Γρηγόριος, κατέπεσε μετὰ δούπου, ἀπὸ τῆς κλίνης του ἐπὶ τοῦ πατώματος...

— Χριστιανέ μου — τῷ ἔλεγε μετ' ὀλίγον ἡ σύζυγός του, ἥτις εἰς τὸν κρότον τῆς πτώσεως, ἔσπευσεν ἀνήσυχος — Χριστιανέ μου, πῶς τὸ κατώρθωσες κ' ἔπεσες ἀπὸ τὸ κρεββάτι Σου;

Ἐκεῖνος στηριχθείς ἐπὶ τῆς συζύγου του, ἀνηγέρθη, καὶ παρετήρει αὐτὴν διὰ βλέμματος ἀπλανοῦς, ἀκούων ἔκπληκτος, τοὺς ἀπὸ τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν κανονοβολισμούς, χαιρετίζοντας κατὰ τὸ εἰωθὸς τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ Νέου ἔτους.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις; ἐπανέλαβεν ἐκείνη, εἶσαι ὠχρός, τρέμεις, ἡ καρδία σου πάλλει βιαίως... τί ἔχεις; μήπως ὠνειρεύεσο;

Τότε ὁ Γρηγόριος συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν· Τῷ ὄντι, ὠνειρεύετο.. Ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐτινάχθη ὡσεὶ θέλων ν' ἀποδιώξῃ τὴν καταλαβοῦσαν αὐτὸν νάρκην, καὶ ἔκαμεν ἑν βῆμα πρὸς τὰ πρόσω. Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ νοῦς του καθίστατο διαυγέστερος, ἀνεμιμνήσκετο ἅπασας τὰς φρικώδεις λεπτομερείας τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ὀνείρου, ὅπερ τὸν ἐβασάνισεν ὅλην τὴν νύκτα, τοῦ ὀνείρου, ὅπερ τὸν προειδοποίει σχεδόν, περὶ τοῦ ἀναμένοντος αὐτὸν τέλους, ἂν ἐξακολούθει παίζων. Περιέφερεν ἐκστατικὸς ἐν τῷ δωματίῳ τὰ βλέμματά του, καὶ διέκρινε, κρεμάμενον πάντοτε ἐπὶ τοῦ τοίχου, μὴ κινηθὲν ἐκ τῆς θέσεώς του, τὸ πρὸ πολλοῦ τεθειμένον ἐκεῖ πολύκροτον, δι' οὗ — ἐν τῷ ὀνείρῳ του — κυτοκτόνησε. Περίφοβος ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, καὶ οἱ ὀφθαλμοί του προσηλώθησαν ἤδη, ἐπὶ μιᾶς, ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ δωματίου, τραπέζης, ἐφ' ἧς ἐκειντο τρεῖς ἐνδυμασίαι παίδων. Ἔσπευσε καὶ τὰς ἐψηλάφησεν, ἀπιστῶν, διὰ τῶν χειρῶν του. Ἦσαν ἀληθεῖς παιδικαὶ ἐνδυμασίαι, ἃς μόλις ἤδη ἐνεθυμεῖτο, ὅτι ἠγόρασεν ἀφ' ἑσπέρας, ὅπως δωρήσῃ αὔριον εἰς τὰ τέκνα του.

Ὦ, τοῦ φρικώδους ὀνείρου! Ἔδραμεν, ἤνοιξε τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου καὶ εἰσέπνευσεν ἀφθόνως τὴν ψυχρὰν πρωινὴν αὔραν·

Μακρὰν, ἐπὶ τοῦ ὑπερκειμένου λόφου, διέκρινε τοὺς στρατιώτας πληροῦντας τὰ πυροβόλα των, ὧν αἱ ἄσφαιροι βολαὶ ἐκ διαλειμμάτων ἔσειον ἐκ θεμελίων τὴν οἰκίαν του, καὶ ἐσχημάτιζον ἐκ τοῦ πυκνοῦ καπνοῦ των μικρὰ νεφίδια, ἅτινα ἡ ψυχρὰ πρωινὴ αὔρα ὠθοῦσα πρὸς τὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντος διέλυεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Εἶτα κλείσας τὸ παράθυρον, ἐστράφη καὶ διέκρινε παρὰ τὴν κλίνην τὴν σύζυγόν του, ὠχράν, ἀτενίζουσαν αὐτὸν δι' ἀνησύχων βλεμμάτων. Καὶ ἐφ' ὅσον παρετήρει τὸ ὑπὸ τῶν πόνων καὶ τῶν δυστυχιῶν ἀλλοιωθὲν ὡραῖον πρόσωπόν της, ἠσθάνθη τὴν συνείδησίν του ἐξεγειρομένην ἐναντίον αὐτοῦ. Ἅπας ὁ παρελθὼν βίος του, βίος ἀγωνιῶδων συγκινήσεων, δυστυχιῶν, δακρύων, παρέστη διὰ μιᾶς ἐνώπιόν του, φάσμα ἀθλιότητος εἰδεχθές, φοβίζον αὐτόν.

Παράδοξος τότε μεταβολὴ συνετελέσθη ἐν αὐτῷ· ἠσθάνθη τὰ στήθη του ἐξογκούμενα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του πλημμυροῦντας ἐκ δακρύων, δακρύων εἰλικρινοῦς μετανοίας. Ἔστη πρὸς στιγμὴν ἀμφιρρέπων. Εἶτα δὲ ἐν ἀλλοκότῳ παραφορᾷ ὥρμησε, περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων τὴν σύζυγόν του καὶ σφίγγων αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις του, ἐξήρανε διὰ τῶν φιλημάτων του τὰ ἀναβλύσαντα αἴφνης ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της δάκρυα, ψιθυρίζων διὰ φωνῆς εὐσταθοῦς, εἰλικρινοῦς, καθαρᾶς.

— Ζωή μου. Σοὶ ὁρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ παίξω πλέον...

Καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἐτήρησεν ἀληθῶς τὸν ὅρκον του.

Α. Ν. Κυριακος

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

(Γραφομένη διὰ τοὺς μικρούς)

Ἡ ἱστορία τῆς κούκλας εἶνε ἀρχαία, ἀλλ' εἶνε ἀρχαιοτέρα ἔτι ἡ τοῦ νευροσπάστου, οὗτινος τὸ γελωτοποιὸν εἴδωλον ἀνεῦρον ἐν τοῖς μικροῖς τάφοις τῶν τέκνων τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Τυρρηνῶν. Ὁ Σατωβριάνδος περιγράφει ἐν τῷ *Ὁδοιπορικῷ* του, τὸ συγκινητικὸν μηχάνημα, δι' οὗ αἱ ἄγριαι τοῦ «Νέου Κόσμου» μητέρες διετήρουν ἐπὶ μακρότερον τὴν θλῖψίν των. Θέτουσαι ἐν τῷ κενῷ λίκνῳ χονδροειδῆ ἀπομίμησιν τοῦ ἀπωλεσθέντος τέκνου των καὶ περιπτυσσόμεναι αἱ δύσμοιροι, τὸ πλαστὸν τοῦτο παιδίον, ἐβαυκάλιζον αὐτὸ διὰ τρυφερῶν ᾀσμάτων. Παρίσταντο εἰς τὴν κατὰ φαντασίαν πρωινὴν ἀφύπνησίν του καὶ τέλος παρεῖχον αὐτῷ πᾶσαν περιποίησιν, ἣν προνοητικὴ στοργὴ δύναται νὰ παράσχῃ εἰς ἀληθὲς τέκνον. Δὲν εἶνε τοῦτο, ὑπὸ ἁπλουστέραν μορφὴν, τὸ παιγνίδιον τῆς κούκλας; δὲν παρουσιάζει τὸν αὐτὸν σκοπόν, τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα: τὴν διάχυσιν τῆς φιλοστοργίας τῆς γυναικός;

* * *

Μόλις ἀναφέρωμεν περὶ αἰσθημάτων τῆς καρδίας ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν τὴν διπλῆν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ πρῶται διαχύσεις δὲν εἶνε τόσον ἁπλαῖ ὅσον διισχυρίζονται· τοὐναντίον εἶνε λίαν συγκεχυμέναι καὶ παρουσιάζουσιν ἐναλλὰξ τὰ μᾶλλον ἀντίθετα τῶν ἐνστίκτων.

Ἄλλοτε ἡ κοῦκλα ἦτο προωρισμένη, ὅπως λαμβάνῃ σπουδαῖον μέρος εἰς τὴν ἀγωγὴν τῆς μελλούσης μητρός.

Ἐδωρεῖτο εἰς τὴν κόρην ἀνένδυτος, ἐκτὸς ἐὰν ἦτο ἀντικείμενον εὐτελοῦς ἀξίας· ἐκείνη δὲ ἀνελάμβανε τὸ καθῆκον νὰ παρασκευάσῃ τὴν προῖκά της, ἀρχομένη ἀπὸ τῶν οἰκιακῶν φορεμάτων καὶ φθάνουσα μέχρι τῆς τῶν ἐπισκέψεων καὶ τῶν διασκεδάσεων ἐνδυμασίας. Ἡ γλυκεῖα αὕτη ὑποχρέωσις καθίστατο δι' ἑκάστην ἀδιάλειπτος μέριμνα· μετὰ φιλοτιμίας δὲ καὶ ἀξιοπρεπείας ἐξεπλήρου τὸ πρῶτον τοῦτο μητρικὸν καθῆκον.

Ἐζήτει νὰ μάθῃ νὰ πλέκῃ διότι τῇ ἐφαίνετο φυσικώτατον νὰ πλέκῃ τὰ περιπόδια τῆς πλαστῆς θυγατρός της, ἐζήτει νὰ μάθῃ νὰ ῥάπτῃ, διότι ὤφειλε νὰ ῥάψῃ τὰ ἐνδύματά της. Ἀλλ' ἡ φιλοτιμία τῆς νεαρᾶς μητρὸς δὲν ἠρκεῖτο εἰς τοῦτο μόνον· ἐδοκίμαζε νὰ κόπτῃ, νὰ ἐφευρίσκῃ, προσεπάθει νὰ περιστείλῃ τὰ σχέδια, ἵνα ἐφαρμόσῃ αὐτὰ εἰς τὸ μικρὸν σῶμα τοῦ τέκνου της, χωρὶς νὰ βλάψῃ κατά τι τὴν χάριν.

Ὅλη δὲ αὐτὴ ἡ δαπάνη τῆς ἐνεργητικότητος, τῆς καλλαισθησίας, τῆς ποιητικῆς βιομηχανίας παρήγαγον τὸ χαριέστατον ἀποτέλεσμα: ἡ μικρὰ κοῦκλα καθίστατο ἀμυδρῶς ἡ ἀποτύπωσις καὶ ἡ ἀνταύγεια τῆς νεαρᾶς κυρίας της. Διεκρίνετε ἐν αὐτῇ τὰς προτιμήσεις, τὰς συνηθείας καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν χαρακτῆρα τῆς δημιουργοῦ. Ἐξ ὅλων τούτων τῶν χρησίμων πραγμάτων τῆς παρελθούσης ἐποχῆς, οὐδὲν ἀπέμεινεν, οὐδ' αὐτὴ ἡ διασκέδασις! . . . .

* * *

Παρῆλθον πολλὰ ἔτη ἔκτοτε, ἀλλ' ἐν τούτοις μετὰ συγκινήσεως ἀναμιμνήσκομαι καὶ σήμερον ἔτι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν προσκαλουμένη ὑπὸ τῆς διευθυντρίας, μετέβαινον εἰς τὴν αἴθουσάν της καὶ ἐκ τῶν χειρῶν της ἐλάμβανον κοῦκλαν ἢ ἄλλό τι ἄθυρμα, ὅπερ μοὶ ἐπέμπετο ἐκ μέρους συγγενοῦς ἢ φίλης τῶν γονέων μου. Ἐὰν ἦτο κοῦκλα, ἡ γηραιὰ καὶ καλὴ διευθύντρια, θωπεύουσα αὐτὴν μοὶ ἔλεγεν:

— Ἄρτεμις, ἐὰν ἦσαι καλὸ παιδάκι, τὴν Κυριακὴν θὰ τελέσωμεν τοὺς γάμους ἢ τὴν βάπτισίν της. Τὴν Κυριακὴν πράγματι ἐτελοῦντο οἱ γάμοι ἢ ἡ βάπτισις.

Ἐὰν ἦτο μαγειρεῖον, μοὶ ἔλεγε:

— Τὴν Κυριακὴν θὰ προσφέρῃς ἓν πρόγευμα εἰς τὰς φίλας σου. Καὶ τὴν Κυριακήν, περὶ τὴν θην ὥραν, τρεῖς ἢ τέσσαρες ὁμοῦ, κρατοῦσαι εἰς χεῖρας κάλαθον μετεβαίνομεν εἰς τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια τῆς διευθυντρίας, ὅπως παραλάβωμεν τὰ πρὸς τὸ πρόγευμα ἀπαιτούμενα ὑλικά, ἤτοι σῦκα, σταφίδας, λεπτοκάρυα, ἀμύγδαλα, πορτοκάλια καὶ ἄλλα παρόμοια.

Ἐὰν τὸ δῶρον ἦτο *ζαχαροπλαστεῖον*, προπαρασκευαὶ *ἀπογευματινῆς* ἐγένοντο, καθ' ἣν ἐπαρουσιάζετο ὁλόκληρον κολικεῖον. Ὠδικὴ καὶ ὀργανικὴ μουσικὴ συνώδευε τὴν *ἀπογευματινήν*, παράστασις μικρὰ τὸ πρόγευμα καὶ μέγας χορὸς τοὺς γάμους, εἰς οὓς πολλάκις παρίσταντο καὶ προσκεκλημένοι.

* * *

Ἀπατᾶσθε μεγάλως ἐὰν νομίζετε, ὅτι ὁ σκοπός, εἰς ὃν ἀπέβλεπον ταῦτα πάντα ἦτο ἡ διασκέδασις μόνη. Ἀπατᾶσθε, ἐπαναλαμβάνω καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος: ἡ παράστασις καὶ ἡ μουσικὴ ὤφειλον ἀμφότερα νὰ ὦσι πρωτότυπα ἔργα. Ἡ σύνθεσις λοιπὸν καὶ ἡ συγγραφὴ ἀνετίθεντο εἴς τινας ἐκ τῶν τῆς ἀνωτέρας τάξεως μαθητριῶν, νεανίδων 16—18 ἐτῶν. Οὕτω διασκεδάζουσαι συνέθετον! Ὁποία δὲ ἀμιλλα ἐγεννᾶτο μεταξὺ αὐτῶν, εἶνε εὔκολον νὰ ὑποθέσῃ τις. Ὁποῖος θρίαμβος διὰ τὴν γράψασαν ἢ συνθέσασαν τὸ καλλίτερον ἔργον! Αἱ μικραί,— κορασίδες ὀκταετεῖς - ἐννεαετεῖς, — εἶχον καὶ αὗται τὸ μέρος των, ἢ ἔψαλλον σχετικόν τι πρὸς τὴν περίστασιν ἀσμάτιον, ἢ ἐδιδάσκοντο καὶ ἐξετέλουν χορόν τινα, ἐν ᾧ ἡ παιδική των χάρις ἠδύνατο νὰ ἐπιδειχθῇ.

* * *

Σήμερον οὐδὲ λόγος γίγνεται πλέον περὶ τοῦ ῥάπτειν καὶ κόπτειν ἰδίαις χερσὶ τὰ ἐνδύματα τῆς κούκλας. Ἄλλως καὶ ἂν ἤθελεν ἡ κόρη δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν τοῦτο, διότι οἱ ἐφευρέται τῶν νεωτέρων συρμῶν ἐνδύουσι πάντοτε τὸν μικρὸν τοῦτον τεχνητὸν κόσμον διὰ ποικιλοσχεδίων περιβολῶν χοροῦ καὶ διασκεδάσεων. Δὲν πρόκειται πλέον περὶ τῆς ἀρελοῦς ἐνδυμασίας τῆς οἰκιακῆς χρήσεως, ἀλλ' ὑποτίθεται φαντασιωδῶς, ὅτι ἡ ζωὴ ὁλόκληρος ῥέει ἐν μέσῳ δείπνων, συναυλιῶν καὶ ἐπισκέψεων. Ἐννοεῖται δέ, ὅτι οὐ μόνον ἡ ἄπειρος βελόνη τῆς ἑπτακετοῦς κόρης δὲν ἀναλαμβάνει τὴν παρασκευὴν τοιούτων πολυτελῶν ἔργων, ἀλλά, οὐδὲ νὰ ἐκδύσῃ ἢ ἀλλάξῃ τὴν κοῦκλάν της τολμᾷ, φοβουμένη μὴ διαταράξῃ τὴν συμμετρίαν, ἢ βλάψῃ τὴν καλλονὴν δι' ἁπλοϊκοῦ καὶ κακοτέχνου φορέματος.

Τὸ ὑποτιθέμενον *παιγνίδιον τῆς κούκλας* συνίσταται σήμερον εἰς τὸ νὰ παρουσιασθῇ αὕτη πρὸ τοῦ κοινοῦ ἐν θαυμασιωτάταις περιβολαῖς.

Δέον νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ ἔνστικτον τῆς ἀγάπης ὑπερισχύει ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς κόρης κατὰ τῆς κερδοσκοπίας τῶν ἐργοστασιαρχῶν. Αἰσθάνεται αὕτη ψυχικῶς, ὅτι ἡ μεταξοστόλιστος αὕτη κοῦκλα, ἣν τῇ ἠγόρασαν, δὲν εἶνε τὸ παιδί της, ἡ κόρη της, τὸ μωρό της, εἶνε ἡ κοῦκλα τῆς φίλης της, εἶνε ἡ κοῦκλα, ἣν βλέπει ἐκτεθειμένην ἔν τινι ἐμπορικῷ καταστήματι, ἐνὶ λόγῳ ἡ κοῦκλά της δὲν εἶνε ἡ νέα ἰδανικὴ οἰκογένειά της, οὐδὲ ἡ πρώωρος μέριμνα τῆς καρδίας της, ἀλλὰ ἓν ἁπλούστατον κομψοτέχνημα. Καὶ δὲν εἶνε πλέον κόσμημα τοῦ κοιτῶνος, συμμεριζόμενον τὰ τοῦ βίου της, ἀλλὰ τίθεται ἐν τῇ αἰθούσῃ ὡς πολύτιμον ἀντικείμενον, οὗτινος... ὑπολογίζουσι τὴν ἀξίαν.

* * *

Ἐννοεῖται, μέχρι τινός, ἡ προθυμία, μεθ' ἧς ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐκθέτουσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ των τὸ πολυδάπανον τοῦτο δεῖγμα τῆς πολυτελείας των, ἀλλ' ὁ πατὴρ οὕτος καὶ ἡ μήτηρ ἀπατῶνται σφόδρα, ἐὰν φαντάζωνται, ὅτι, ἐν τοιαύτῃ περιστάσει, διεσκέδασαν καὶ ηὐχαρίστησαν τὸ τέκνον των ἀναλόγως τῆς θυσίας καὶ τῆς δαπάνης, ἣν ὑπέστησαν. Ἡ μᾶλλον ματαία καὶ φιλάρεσκος κορασὶς θριαμβεύει ἀναντιρρήτως διὰ τὴν χρηματικὴν αὐτῆς ὑπεροχήν, ἀντιλαμβανομένη κάλλιστα, ὅτι τοιοῦτον δῶρον δὲν εἶνε εὔκολον εἰς κάθε ἄλλην καὶ ὅτι ἡ ἔκθεσίς του αὐτὴ εἶνε δεῖγμα πλούτου ἀσυνήθους.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἀρκεῖ, ἵνα τὴν διασκεδάσῃ. Θὰ ἐπόθει καθ' ἑκάστην νέας φίλας, εἰς ἃς νὰ ἐπιδείξῃ τὰς πολυτελεῖς κούκλας της.

Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ ἡ κορασὶς παραιτεῖ, μετὰ μικρὸν τὸ πολυτελὲς παιγνίδιον, ἵνα ἀφιερωθῇ ψυχῇ τε καὶ διανοίᾳ εἰς ἄλλην κοῦκλαν, ἣν ναὶ μὲν δὲν ἐπιδεικνύει, ἀλλ' ἥτις τὴν εὐχαριστεῖ πλειότερον, διότι αὐτὴ τὴν ἐδημιούργησεν, αὐτὴ τὴν ἔρραψεν, αὐτὴ τὴν ἀγαπᾷ.

* * *

Τὸ συμπέρασμα τῆς μικρᾶς ταύτης μελέτης εἶνε εὐνόητον. Τὰ νέα εἰσαχθέντα ἐν τῷ παιδικῷ κόσμῳ παιγνίδια τείνουσιν εἰς τὸ δυσάρεστον ἀποτέλεσμα νὰ διδαχθῶσιν οἱ μικραί μας ἀπὸ τῆς τρυφερωτέρας ἔτι ἡλικίας ἐξωτερικὸν καὶ προσωπικὸν βίον, βίον πολυτελείας ἄσχετον ἐντελῶς, οὕτως εἰπεῖν, πρὸς τὸν πρακτικὸν πρακτικὸν βίον.

Σήμερον ἡ κορασὶς εἶνε ἡ κοῦκλα. Σήμερον δὲν εἶνε ἡ κοῦκλα ἡ ἀποτύπωσις τῆς νεαρᾶς κυρίας της, ἀλλ' ἡ νεαρὰ κυρία εἶνε ἡ ἀπομίμησις τῆς κούκλας της.

Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν θλιβερὰν ἐντύπωσιν, ἣν ἠσθάνθην ἡμέραν τινὰ συλλαβοῦσα κορασίδα ἐξαετῆ πρὸ τοῦ μεγάλου κατόπτρου τῆς αἰθούσης των ἱσταμένην καὶ κρατοῦσαν θαυμασίως ἐνδεδυμένην κοῦκλαν, ἥτις ἔφερε μετ' αὐθαδείας διόπτρα ἐπὶ τῆς ρινός. Τί νομίζετε ὅτι προσεπάθει νὰ κατορθώσῃ ἡ μικρά μου;

Νὰ μιμηθῇ τὸ ἀναιδὲς ὕφος καὶ τὴν ἀπρεπῆ ἔκφρασιν τῆς κούκλας της. Καὶ ἐν τούτοις ἡ μήτηρ της εἶνε ἡ ἀσφαλεστέρα γυνὴ τοῦ κόσμου! Εἰς τί ν' ἀποδώσωμεν ἄρα τὴν ἀδυναμίαν ταύτην τῆς κόρης; Εἰς τὸ ἀτμοσφαιρικὸν μίασμα;

Ἴσως...

Αἱ ἱστολισμέναι κοῦκλαι δὲν παριστῶσι πλέον τὴν γράφουσαν τὸ μάθημά της ἐν στολῇ οἰκιακὴν κόρην, οὐδὲ τὴν μικροσκοπικὴν μητέρα, καταγινομένην ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενείας της εἰς οἰκιακὰς ἀσχολίας. Εἶνε αἱ εἰκόνες τοῦ κοινωνικοῦ βίου ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ θεατρικῇ, τῇ φανταστικῇ καὶ τῇ ἐξημμένῃ ὄψει.

Η Αγνωστος

GEORGES DURUY

ΕΝ ΑΡΜΟΝΙΑι

(Μυθιστορία)

(Συνέχεια).

ΙΑ'.

29 Ἰουνίου.

Ὁ οἶκός μας ὁμοιάζει πρὸς φρενοκομεῖον. Ἡ μαμὰ κλαίει, γελᾷ, μὲ φιλεῖ, φιλεῖ τὴν Μάρθαν... Ἡ Μάρθα ὁμιλεῖ ὁλομόναχη, φιλεῖ τὸν σκύλον: τῇ ζητῶ τὴν ῥάβδον μου καὶ μοὶ δίδει ἓν μανδύλιον... Ἐγὼ δὲ λέγω ὁλονὲν εἰς ἐμαυτόν, ὅτι τετέλεσται ἤδη, ἀφ' οὗ εἶμαι πλέον ὁ ὑπὸ τῶν γονέων τῆς Κλαίρης ἐπισήμως ἀναγνωρισθεὶς μνηστήρ, — ὁ μνηστὴρ της καὶ ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων!...

3 Ἰουλίου.

Μεμνηστευμένοι ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν, θὰ νυμφευθῶμεν μετὰ δεκαπέντε. Ἡ Κλαίρη εἶνε συνεπὴς εἰς τὸν λόγον της: ἐπισπεύδει τὰ πράγματα. Ἐνίοτε, ἐρωτῶ ἐμαυτὸν μὴ εἶνε ὄνειρον πάντα ταῦτα, μὴ ἡ θεσπεσία αὕτη εὐτυχία, ἣν αἰσθάνομαι ἐγγίζουσαν, ἣν ψαύω σχεδόν, ὡς τερπνὴ πλάνη αἰφνιδίως ἐκλείψῃ. Ἐν τούτοις, ὅταν παρατηρῶ ἐμαυτὸν μετὰ προσοχῆς, ἐννοῶ, ὅτι ὑπόκωφος ἀδημονία συναναμιγνύεται εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν μου. Παράδοξον πρᾶγμα! Ἡ προσέγγισις τῆς μεγάλης ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ θὰ μοὶ ἀνήκει ἐντελῶς, συγκινεῖ ἐμὲ πλειότερον αὐτῆς. Ἐκπλήσσομαι πρὸ τῆς ἠρεμίας τῆς Κλαίρης. Ἐὰν ἐγίνωσκον ὀλιγώτερον τὴν μνηστήν μου, θὰ ἀπέδιδον τοῦτο εἰς τὴν ἐντελῆ ἁπλότητά της. Ἀλλ' ἡ Κλαίρη δὲν εἶνε ἁπλή. Ἐὰν οὐδεμίαν ταραχὴν ἐκδηλοῖ, τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι ἀγνοεῖ, ὅτι ἐν τῷ γάμῳ ὑπάρχει μυστήριόν τι. Νομίζω ὅτι θὰ ἦτο συμπαθεστέρα, ἐὰν κατά τι ἐφαίνετο κατεχομένη ὑπὸ τῆς ἀορίστου ἀνησυχίας, ἣν θὰ αἰσθάνεται πᾶσα νέα κόρη πρὸ τοῦ φοβεροῦ μυστηρίου. Ἤθελον τὸ βλέμμα της δειλότερον ὅταν τὴν παρατηρῶ, ὅταν αἰσθάνομαι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου φλόγα τινά, — δι' ἣν ἐντρέπομαι, — ἤθελον, ὅτε εἴμεθα μόνοι καὶ τὴν σφίγγω ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ἤθελον νὰ ἴδω τὴν παρειάν της λαμβάνουσαν τὸ χάριεν ἐρύθημα τῆς παρθένου, ἥτις ἀρχίζει νὰ φοβεῖται. Διὰ νὰ εἶμαι δὲ εἰλικρινέστερος ἤθελον προτιμήσῃ νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρότερον ἡ περίοδος αὕτη τῶν ἀραβῶνων μας. Μοὶ φαίνεται, ὅτι δύο καρδίαι ἀνταγαπώμεναι καὶ μέλλουσαι νὰ ἑνωθῶσι διὰ βίου δὲν πρέπει νὰ ἐπιταχύνωσι τὸ τέρμα τοῦ θελκτικωτάτου προλόγου τοῦ γάμου. Κάλλιστα δύνανται δύο ὑπάρξεις νὰ συγκρατηθῶσιν ἐπὶ μικρόν, ὅτε πρὸ αὐτῶν ἔχουσιν ὁλόκληρον ζωήν, καθ' ἣν θὰ ἀνήκῃ ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην: ἡ βεβαία εὐτυχία, ἣν ἀναβάλλει τις, εἶνε εὐτυχία, ἧς θ' ἀπολαύσῃ πλειότερον καὶ ἡ ἐπιβεβλημένη στέρησις αὐτῆς ἔχει ἐπίσης τὰς ἀποκρύφους ἡδονάς της. Βεβαίως, ἀγαπῶ τὴν Κλαίρην ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας, ἐν τούτοις δὲν ἀνυπομονῶ, ἡ λατρεία ἐπερισχύει τοῦ πόθου· εὐαρέστως δὲ θὰ παρεδεχόμην, χάριν εἰς τὸν ἔρωτα, νὰ παραταθῇ ἐπί τινας ἔτι ἑβδομάδας ἡ κατάστασις αὕτη τῆς ἀγνῆς ἀγάπης, ὡς γλυκὺ προοίμιον τοῦ θριάμβου τοῦ ἔρωτος.

Ἀλλ' ἰδοὺ τί συμβαίνει!... Ἐὰν ἀναμείνωμεν μέχρι τέλους τοῦ Ἰουλίου, δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ψυχὴ εἰς Παρισίους· ἡ δὲ ἰδέα, ὅτι ἡ ἐκκλησία θὰ ἦτο σχεδὸν κενὴ κατὰ τοὺς γάμους τῆς θυγατρός της, ὅτι αἱ περιγραφαὶ τῶν ἐφημεριδων, — ὅπερ ἤδη τὴν ἀπασχολεῖ! — θὰ συμπεριελάμβανον ὀλιγίστας «ἐπισημότητας» φίλων τινῶν μόνον ὀνόματα ἢ συγγενῶν, — μηδαμινὰ πράγματα δηλαδὴ — ἡ ἰδέα αὕτη φέρει εἰς ἀγανάκτησιν τὴν ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν *δὲ Μπελγάρδ*, κυρίαν Λε-Κουτυριέ. Καὶ ἐγὼ ἐσχεδίαζα, ὁ ἁπλούστατος, νὰ τελέσωμεν τοὺς γάμους μας ἐν τῇ παλαιᾷ μικρᾷ ἐκκλησίᾳ τοῦ Δραβέιλ, ἐν ᾗ ὁ Θεός, — ἐὰν παρίσταται εἰς ταύτας τὰς λεπτομερείας, θὰ ἔβλεπεν ἐπίσης, γονυκλινῆ πρὸ τοῦ βωμοῦ του, δύο ἐκ τῶν πλασμάτων του ἐπικαλούμενα τὴν ἀγάπην Του, δεόμενα ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας των! Ἡ Κλαίρη ἔχει δίκαιον· εἶμαι τρελλός, τρελλότατος!

Θὰ στεφανωθῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μαγδαληνῆς· ἐὰν ὑπῆρχεν ἄλλη ὡραιοτέρα ἐκείνης, ἠθέλομεν τὴν προτιμήσει· θὰ ἔχωμεν

μουσικὴν καὶ πολλὴν μουσικήν, τὸν ὀργανιστὴν τοῦ συρμοῦ — ἐκεῖνον, ὅστις κρούει κατὰ τοὺς γάμους τῆς συνοικίας τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, — χορῳδίας, μονῳδίας θαυμασίας. Ἡ Κλαίρη ζητεῖ τὸν Ταλαζάκ, ὅστις τῇ ἤρεσε καθ' ὑπερβολὴν ἐν τῇ *Λακμέ*, ἀλλ' ὅταν πρόκειται περὶ σκηνῆς ἄλλης ἢ τῆς ἰδικῆς του ὁ Ταλαζὰκ εἶνε πολὺ ἀπαιτητικός· ἄρα ἡ πενθερά μου ἐποίησε μορφασμόν· εἴμεθα εἰς ἀναζήτησιν ἑνὸς ὑπὸ-Ταλαζὰκ ὑπὸ μετριωτέρους ὅρους. Πολλὰ ἄνθη: ὁ βωμὸς θὰ φαίνηται ὡς χειμερινὸς κῆπος· πολλὰς λαμπάδας πλειοτέρας ἢ εἰς τοὺς γάμους τῆς δεσποινίδος δὲ Βοννεβίλ, καθ' οὓς ὁ φωτισμὸς ἐφάνη μετριώτατος. Θὰ ἔχωμεν πολυτελῆ τάπητα, πλατύτατον, ἐρυθρότατον, ὅστις θὰ φθάνῃ μέχρι τῆς τελευταίας βαθμίδος· θὰ ἔχωμεν τὸν καλήτερον θυρωρόν, ἐκεῖνον ὅστις ἔχει μεγάλην κοιλίαν καὶ ὁμοιάζει τὸν Λουδοβίκον ΙΗ'... Ἠθέλομεν ἐπίσης νὰ εὐλογηθῶμεν ὑπό τινος ἐπισκόπου. Ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας δὲν ἀρκεῖ. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρωμεν διαθέσιμον ἐπίσκοπον. Ὁ κ. Λεκουτυριέ, ὅστις ἀγαπᾷ ἐνίοτε Βολταιρικὰς ἐκφράσεις, ὑποστηρίζει, ὅτι πάντες εὑρίσκονται κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἰς τὰ λούτρα τῆς Κοντρεζεβίλλης. Ἡ μητέρα μου ἐτηλεγράφησε πρὸς τὸν ἐξάδελφόν μου, τὸν σεβασμιώτατον δὲ Σαὶν-Διέ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐβασίζοντο αἱ κυρίαι Λεκουτυριέ, ἀλλ' ἀπετύχαμεν, εἶνε ἀσθενής. Ἡ Κλαίρη ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ὥρας ἐφάνη δυσηρεστημένη ἐναντίον μου. Ἐνεθυμήθην ὅτι ἡ θεία μου ἐγνώριζεν ἄλλην Σεβασμιότητα, — δευτέρας τάξεως, εἶνε ἀληθές, — ἄλλοτε ἀποστολικὸν ἀντιπρόσωπον ἐν Νοτείῳ Ἀμερικῇ, καὶ ἀρχιερέα τῶν ἀπίστων τῆς Ἀραυκανίας. Προέτεινα νὰ μεταβῶ πρὸς ἐπίσκεψίν του. Μοὶ ἀπέτειναν ἀπείρους εὐχαριστίας, ἐκάμαμεν εἰρήνην μὲ τὴν Κλαίρην· εἰς ἐπισφράγισιν δὲ τῆς συμφιλιώσεως μοὶ ἐπέτρεψε νὰ τὴν φιλήσω εἰς τὸν λαιμὸν καὶ ἡ ἀρωματώδης στιλπνότης τοῦ λαιμοῦ της μοὶ ἐφάνη ἡδυτέρα τοῦ πτίλου τῶν κύκνων... Ἀνεχώρησα διὰ τοῦ πρώτου σιδηροδρόμου πλήρης ἐλπίδος καὶ ἀποφάσεως. Ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν: «Ἐν ἀνάγκῃ, θὰ προτείνω τῷ ἐπισκόπῳ τῆς Ἀρυκανίας νὰ υἱοθετήσῃ μικρὸν Παταγῶνα, ἴσως τὸν πείσω οὕτω νὰ μᾶς στεφανώσῃ...» Φεῦ! πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ἐταξείδευεν... Ἐπανῆλθον ἀπηλπισμένος· ἡ δεξίωσις ὑπῆρξε ψυχροτάτη, ἠναγκάσθην νὰ διακόψω τὰς συγκριτικάς μου μελέτας ἐπί τινων ἐπιδερμίδων πρὸς τὸ πτίλον τῶν κύκνων... Ἀποφασίσας τέλος νὰ νικήσω τὴν δειλίαν μου, εἶπον, τὸ ἑσπέρας πρὸ τῆς καληνύκτας. «Ἀφ' οὗ δὲν εὑρίσκομεν ἀρχιερεῖς, οὐδ' αὐτοὺς τῶν ἀπίστων, οἵτινες ἐν τούτοις, ἐνόσῳ ὑπάρχουσιν ἐν Παρισίοις κόραι τῆς ὑπανδρείας, δὲν ἔπρεπε ν' ἀπομακρύνωνται καὶ νὰ μεταβαίνουν εἰς ἀγρίας χώρας, προτείνω λοιπὸν κἄτι, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ φανῇ καθόλου κοινόν· τοὐναντίον θὰ προκαλέσῃ, νομίζω, θόρυβον: νὰ στεφανωθῶμεν ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐξοχῆς, ὑπὸ τοῦ ἀββᾶ Παπιλιόν!

— Πράγματι, εἶπε σκεπτικῆ ἡ κ. Λεκουτυριέ, θὰ ἔχῃ ἀρκετὴν μεγαλοπρέπειαν!

Οὐ μόνον ὁ τρόπος, καθ' ὃν θέτει τὴν ὑπογραφήν της, ἀλλ' ὁλόκληρος ἡ ψυχὴ τῆς πενθερᾶς μου εἶνε δεσποτική: τὸ σχέδιόν μου τῇ ἐμειδίασε, διότι ὁ καλὸς ἀββᾶς θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς ἰδιαίτερος αὐτῆς ἐφημέριος.

Τὸ ζήτημα τῶν μαρτύρων — κύριον ζήτημα, καθ' ἃ φαίνεται, — δὲν ὠρίσθη εἰσέτι. Ἐγὼ ἔχω, δύο στενοὺς φίλους τοῦ πατρός μου, τὸν ὑποναύαρχον δὲ Νοαρμόν, ἐξάδελφόν μου καὶ τὸν στρατηγὸν δὲ Λὰ Κροὰ Μάνς, τέως φρούραρχον ἐν Σενεγάλῃ. Ἐν Ὥρμ, ταλαντεύονται, εὑρίσκονται ἔτι εἰς ἀναζήτησιν· παρατηρῶ ὅτι θὰ ἤθελον μάρτυρας, οἵτινες κατὰ τὸ βάδισμα νὰ ὡμοιάζον πρὸς τὸν θυρωρόν, νὰ ἔχωσι τίτλον, ὄνομα τέλος πομπῶδες ὡς ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ἀραυκανίας. Ὁ κ. Λεκουτυριὲ προέτεινε τὸν ἀρχαῖόν του συνάδελφον Κλεραμπώ. «Ὦ! εἶπεν ἡ κυρία, ἐκεῖνος ὁ ἐμποροσαρδελᾶς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ κ. κόμητος δὲ Νοαρμὸν καὶ τοῦ κ. βαρόνου δὲ Λὰ Κροὰ δὲ Μάνς!...»

Ὁ πατὴρ τῆς Κλαίρης προσέθηκεν, ὅτι ὁ ὑποψήφιός του πωλεῖ χονδρικῶς καὶ οὐχὶ λιανικῶς καὶ ὅτι καταναλίσκει ἐτησίως χιλιάδας βαρελίων σαρδέλας· φαίνεται ὅτι τοῦτο εἰς τὸ ἐμπόριον, ἀποτελεῖ τίτλον. Ἀλλ' ἡ κ. Λεκουτυριὲ ὑπῆξεν ἄκαμπτος. Βλέπων αὐτοὺς δυσανασχετοῦντας, ἀνέφερα τὸν κ. Μπλοὺμ (δὲ Γκουάνω). «Ἀστειεύεσθε, ὑποθέτω;» εἶπεν ἡ Κλαίρη ψυχρῶς. Ἠσθάνθην ἐγωϊστικήν τινα καὶ χαιρέκακον εὐχαρίστησιν. Ὑπάρχουσι λοιπὸν ἔτι περιστάσεις, καθ' ἃς αἱ χιλιάδες τῶν βαρελίων τοῦ κ. Κλεραμπὼ καὶ τοῦ κ. Μπλοὺμ τὰ ἑκατομμύρια ὑποχωροῦσι πρὸ τοῦ πενιχροῦ εἰσοδήματος δύο γηραιῶν στρατιωτῶν πλήρων τραυμάτων καὶ δόξης!... Εὐχαριστῶ, Θεέ μου, καὶ διατήρησον τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων!..

Ὁ ἀββᾶς, παριστάμενος εἰς τὴν δευτέραν ταύτην συζήτησιν, προέβαλλε τὸ ὄνομα κόμητός τινος δὲ Σιμεϋίλ, ὅστις ἔρχεται ἐνίοτε εἰς Ὥρμ. Ἡ μαμὰ μοὶ ἔδωκε παραδόξους πληροφορίας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀτόμου. Εἶνε ἀληθὴς κόμης, ἀρχαιοτάτης μάλιστα γενεᾶς· τὸν πατέρα του ὑπώπτευσαν ἄλλοτε ὅτι ἐδηλητηρίασε τὴν πρώτην αὐτοῦ σύζυγον, ἤτις ἦτο εὐγενὴς ἀλλὰ πτωχή, ἵνα νυμφευθῇ τὴν δεύτεραν, θυγατέρα ἑκατομμυριούχου τινὸς ἐργολάβου οἰκοδομῶν. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπαρουσιάσθη πρὸ τῆς κοινωνίας μετὰ ἐπταπλῆν ἀποτυχίαν εἰς τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις, μετὰ ταῦτα δὲ ἠσπάσθη τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ἐνῷ κατώρθωσεν, ἀπροστάτευτος, νὰ ἀνέλθῃ μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἐπιλοχίου. Ὑπηρετήσας τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, παρῃτήθη, ὅπως καταναλώσῃ ἐν διαστήματι δέκα ἐτῶν περίπου, τὸ ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας τοῦ ἀπὸ μητρὸς πάπου του, τοῦ ἐργολάβου τῶν οἰκοδομῶν. Ἔκτοτε ὁ βίος του εἶνε πρόβλημα· δανείζεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δέκα λουδοβίκια, ἅτινα ἀποδίδει, ὅταν κατορθώσῃ νὰ δανεισθῇ εἴκοσιν ἄλλα. Λέγεται προσέτι, ὅτι τιμᾷ μετὰ προθυμίας διὰ τῆς σχέσεώς του τὰς οἰκογενείας τῶν πλουσίων ἀστῶν ἀρκεῖ μόνον νὰ τῷ προσφέρωνται δῶρά τινα μετὰ τὸν χορὸν, ὃν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του. Ἄλλως ἐξωτερικὸν ἀξιοπρεπέστατον, μὲ ὀφθαλμοὺς καὶ ῥῖνα βουρβονικήν, τοῦθ' ὅπερ καθιστᾷ πιστευτωτέραν φήμην τινά, δι' ἣν ὑπερηφανεύεται οὐκ ὀλίγον, ὅτε ἡ προμάμμη του ἔτυχεν ἰδιαιτέρας προσοχῆς ἐκ μέρους τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ'. Γνώμη πολιτικὴ ὡρισμένη, ἀδιάλλακτος, νομιμόφρων· τοιοῦτος εἶνε ὁ κόμης δὲ Σιμεϋὶλ καὶ δι' αὐτοὺς ὅλους τοὺς λόγους τῷ ἀποδίδεται τιμητικὴ θέσις εἰς τὰ γεύματα ἐκεῖνα, καθ' ἃ ὁ συγγραφεύς, ὅστις μόνον τὸ τάλαντον τῆς γραφίδος παρέχει ἢ ὁ καλλιτέχνης λαμβάνουσι θέσιν εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης. Ἔχω ἀφορμάς τινας νὰ ὑποθέσω, ὅτι ὁ κ. Σιμεϋὶλ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν λαμπρότητα τοῦ γάμου μας.

Ἀλλὰ τὸ ὡραιότερον πάντων τούτων θὰ εἶνε ἡ νυμφικὴ ἐσθὴς τῆς Κλαίρης; Συνεκροτήσαμεν συμβούλιον καὶ ἀπεφασίσαμεν νὰ προτιμήσωμεν τὸν κ. Λεονάρδον. ὅστις μεθ' ὑπερηφανείας γράφει ἐπὶ τῶν ἐπισκεπτηρίων του· «Μαθητὴς τοῦ Οὐόρθ». Εἶνε πρωτόπειρος, ἀλλὰ καὶ φιλότιμος, καὶ τολμητίας, θὰ καλλιτεχνήσῃ ἐσθῆτα, ἣν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδον, καὶ ἣν οὐδέποτε θὰ ἴδωσιν, ἥτις θὰ φέρῃ τὸν ἑκ ζηλοτυπίας θάνατον εἰς τὰς καλητέρας τῶν φίλων της. Ἐσθῆτα... Ἄ! πόσον χάριεν καὶ κομψὸν πόσον εὔκαμπτον καὶ θελκτικὸν εἶνε τὸ σῶμα, ὅπερ θὰ περιβάλῃ!

ΙΒ'.

7 Ἰουλίου.

Εἴμεθα εἰς Παρισίους πρὸ τεσσάρων ἤδη ἡμερῶν. Ἡ μαμὰ ἐνοικίασεν ἓν διαμέρισμα μετ' ἐπίπλων ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου. Ἡ κ. Λεκουτυριὲ κατοικεῖ εἰς τὸ μέγαρόν της. Δὲν ἐννοῶ πλέον τὴν ζωήν μου· ἀεννάως κινοῦμαι, τρέχω ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας εἰς τὸ δημαρχεῖον, δὲν τρώγω, κοιμῶμαι κάκιστα, εἶμαι ἀπηυδησμένος... καὶ εἰς ἐπίμετρον δὲν βλέπω πλέον τὴν μνηστήν μου... Ὅτε παρουσιάζομαι εἰς τὴν ὁδὸν Τρονσέ, τὴν εὑρίσκω πάντοτε εἰς σύσκεψιν μετά τινος ῥάπτου, μοδίστας, ὀθονοπώλιδος, σισσυροπώλου, στηθοδεσμοποιοῦ, ἀδαμαντοπώλου, ποικιλτρίας, κομμωτοῦ, ἢ τοιούτου τινὸς παρομοίου· εἰς τὴν ἐμφάνισίν μου μόλις διακόπτει τὴν ὁμιλίαν της. Ἀφοῦ δὲ μοὶ εἴπῃ λακωνικήν τινα καλημέραν μὲ πέμπει διὰ παραγγελίαν τινὰ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῶν Παρισίων. Ἀφ' ὅτου οἱ γάμοι μας προεκηρύχθησαν, λαμβάνω περιέργους ἐπιστολάς· εἰς ἐφευρέτης αὐτοκινήτου ἀεροστάτου μοὶ ζητεῖ εἴκοσι φράγκα, ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὰ πειράματά του· «ἀρχαῖός τις συμμαθητής», ὃν οὐδόλως ἐνθυμοῦμαι, ζητεῖ δέκα μόνον, ὅπως ἐξαγάγῃ τὸν πάσχοντα ὀδόντα του· συναντῶ καθ' ὁδὸν ἀνθρώπους, οὓς πολὺ ὀλίγον γνωρίζω καὶοἵτινες μετά τινος συγκινήσεως μὲ περιπτύσσονται, ἄλλους δὲ πάλιν, οἵτινες κύπτουσι καὶ μοὶ λέγουσιν εἰς τὸ οὖς: «Λοιπόν, τὸν ἔχῃ; Αἴ;» Λαμβάνω μοναδικὰς ἀγγελίας ἀποκαλυπτούσας μοι τὴν ὕπαρξιν παραδόξων ἐπαγγελμάτων, πάντων ἀποβλεπόντων εἰς τὸν γάμον. Ὁ διευθυντὴς πρακτορείου τινός, ὅστις καυχᾶται, ὅτι ἐργάζεται μόνον «ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τῶν οἰκογενειῶν», ἐρωτᾷ ἐὰν θέλω νὰ προβῇ ἐχεμύθως εἰς μικρὰν ἀνάκρισιν ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς περιουσίας τοῦ πενθεροῦ μου· μοὶ προτείνουσι τὴν ἐνοικίασιν μέλανος φράκου μετὰ ὑπενδύτου, πανταλονίου καὶ *κλάκ*, πρὸς 5 φράγκα τὴν ἡμέραν· ξενοδοχεῖα τῶν περιχώρων θέτουσιν εἰς τὴν διάθεσίν μου, αἴθουσαν διὰ συναναστροφὰς ἢ γεύματα δι' ἑκατὸν πρόσωπα. Ὀχληρότατα ὅλα ταῦτα. Πότε θὰ λάβωσι πέρας, ὦ, Θεέ μου!

Καὶ τὸ συμβόλαιον!... Εἶνε ἕτοιμον τὸ συμβολαιόν μας, ἔργον τῆς κ. Λεκουτυριὲ μᾶλλον ἢ τοῦ συμβολαιογράφου μας... Οἴμοι! διατί νὰ ἀναγκάζωμαι νὰ προσθέσω, ὅτι ἡ Κλαίρη ἔλαβεν οὐκ ὀλίγον μέρος εἰς τοῦτο καὶ ὅτι ἔδειξε διὰ τὸν ἄθλιον τοῦτον μαγείρευμα ζωηρὰς ὀρέξεις! Ἐνθύμεθα ὑπὸ ὅρους περιλαμβάνοντας μόνον τὰ ὑπάρχοντα. Εἰς ἐμὲ ἀπόκειται νὰ ἀποκτήσω καὶ ἄλλα. Πόσον ὡραῖον πρᾶγμα τὸ χρηματικὸν τίμημα τὸ προσφερόμενον εἰς τὴν φιλαργυρίαν τοῦ συζύγου! Νομίζω, ὅτι δὲν παρέλειψαν νὰ καταγράψωσιν ἐν τῷ συμβολαίῳ οὐδὲ τὰ κυρεῖα, ἅτινα θὰ ἔφερεν ἕως ἡ Κλαίρη. Ἡ πενθερά μου, ἥτις εἶνε προβλεπτικωτάτη γυνή, δὲν ἐννοεῖ ν' ἀδικηθῇ οὐδὲ κατὰ μίαν καρφίδα ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ θυγάτηρ της θὰ ἀπέθνησκε πρὸ ἐμοῦ, ἄτεκνος. Ἐὰν δὲ ὅλη ἡ προῖξ τῆς Κλαίρης κατεγράφη πομπωδῶς, μεθ' ἱκανῶν ἐξογκώσεων, ἡ περιουσία μου, ἡ πτωχή μου περιουσία μόλις ἀναφέρεται, καὶ τοῦτο δὲ μετὰ ταπεινοτάτης ἐκτιμήσεως. Μὴ ὢν τόσον ἀνόητος, ὥστε νὰ μὴ βλέπω ὅλα ταῦτα, αἰσθάνομαι ἱκανὴν ἀηδίαν. Ἡ μαμὰ μετὰ κόπου συνεκράτησε χθὲς τὴν ἀγανάκτησίν της. Τὴν κατεπράϋνα καὶ τὴν ἔπεισα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσέχωμεν εἰς τὰς μικρολογίας ταύτας, αἵτινες δὲν κωλύουσιν ἐμὲ νὰ ἀγαπῶ ἐμμανῶς τὴν Κλαίρην, ἧς τὴν καρδίαν ἐλπίζω μετὰ τῆς συνδρομῆς της νὰ ἀναπλάσω.

— Ναί, ναί, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ μήτηρ μου· δὲν πταίει ἐκείνη, ἐὰν ἡ κακὴ αὕτη ἀνατροφὴ ἐπέδρασεν ἐπ' αὐτῆς· μεῖνε ἥσυχος, θὰ σὲ βοηθήσω νὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ κακόν!

Ἵνα μὲ ἱκανοποιήσῃ δὲ — μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς ἀριστοκρατίδος — διὰ τὰς ἰδικάς των μικροπρεπείας, ἡ καλή μου μαμὰ ἠγόρασεν ὡραιότατον ψέλλιον, ὅπερ ἡ Κλαίρη εἶχε ποθήσῃ.

— Ἰδού, μοὶ εἶπε γελῶσα, πρόσφερον τοῦτο εἰς τὸν συμβολαιογραφίσκον σου, εἰπέ του δὲ νὰ μὴ ἀνησυχήσῃ διότι δὲν θὰ ἀπαιτήσω τὴν ἀπόδοσίν του. Τὸ ψέλλιον τοῦτο δὲν συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν καταγεγραμμένων ἄλλων δώρων.

8 Ἰουλίου.

Τῇ ὀγδόῃ τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς θὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι μας. Δέκα ἡμέραι ἔτι καταδίκης! Αἱ παραμοναὶ τῶν γάμων, ἃς ἐφανταζόμην ἄλλοτε πλήρεις θελγήτρων εἶνε ἄσχημοι, τῇ ἀληθείᾳ, ὅσον τὰ προάστεια μεγάλης πόλεως.

Δὲν ἔχω ἐν τούτοις τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῶ σήμερον: διῆλθον τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας μετὰ τῆς Κλαίρης, τρεῖς ὥρας χωρὶς παραδόξως οὐδεὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λεκουτυριέ, μᾶς ἄφησαν μόνους, ἀφ' οὗ πρῶτον ἀντήλλαξαν τοὺς συνήθεις γλυκυπίκρους λόγους. Ἐδιπλώσαμεν τέλος ὅλα τὰ προσκλητήρια καὶ ἐθέσαμεν τὰς ἐπιγραφὰς των· ὡς δεῖγμα δὲ ἐμπιστοσύνης, καθ' ὅσον ἐνόησα, μοὶ ἀνέθηκεν ἡ Κλαίρη τὴν ἐργασίαν ταύτην, εἰς ἣν ἀφιέρωσα ὅλην τὴν ἑσπέραν τῆς χθές. Ὡς λέγει ὁ πενθερός μου, τὰ πάντα βαίνουσι κατ' ἰδίαν μέθοδον. Ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς λοιπὸν ἀναχωροῦντες ἐχωρίσαμεν τὰ προσκλητήρια ἀνὰ πεντήκοντα, οὐδὲ ἓν ὀλιγώτερον, οὐδὲ ἓν πλειότερον. Εἶνε τριάκοντα δέσμαι, πλὴν ἑνὸς κλάσματος. «Διατί νὰ μὴ προσκαλέσωμεν ὅλον τὸν κόσμον; ἐσκεπτόμην μετὰ δυσαρεσκείας ἀναλογιζόμενος τοὺς ἀπειραρίθμους ἀδιαφόρους καὶ ἀγνώστους, οὓς οἱ κ. Λεκουτυριὲ ἔκριναν εὔλογον νὰ προσκαλέσωσιν, ὡς πράττουσιν οἱ δραμματικοὶ συγγραφεῖς διὰ τὴν πρώτην παράστασιν ἑνὸς ἔργου των. Ἡ Κλαίρη παρατηροῦσα τὴν ἐργασίαν μου ἐφάνη εὐχαριστημένη· μετά τινος δὲ ὕφους ρεμβώδους εἶπε: «Ἀησμονῶ ἴσως τινάς... ἀλλὰ ἔχομεν ἀκόμη καιρόν... Μέχρι τῆς αὔριον θὰ ἐνθυμηθῶ ὀνόματα... Τώρα, ἂς κολλήσωμεν τὰ γραμματόσημα... Ἤρχισε νὰ γελᾷ, μὲ τὸν ζωηρὸν καὶ εἰλικρινῆ ἐκεῖνον γέλωτα, ὃν ἐνίοτε ἔχει. Μετὰ πολλῆς δὲ χάριτος μοὶ ἀπήντησα: «Λοιπόν, ἔστω!... Ἐκερδήσατε τὸν ἄρτον σας σήμερον... Λάβετε διὰ τοὺς κόπους σας!...» Διὰ κινήσεως πλήρους θελγήτρου ἔφερε τὴν χεῖρά της, πρὸ τῶν χειλέων μου· ἐπὶ μακρόν, ἐπὶ μακρὸν ἐφίλησα τὴν λεπτοφυᾶ ἐκείνην χεῖρα καὶ τὸν πάλλευκον καρπόν, ὅπου τὸ δίκτυον τῶν φλεβῶν διαφαίνεται ὑπὸ τὴν λεπτότητα τῆς ἐπιδερμίδος. Προσεπάθει νὰ μὲ διαφύγῃ, ἀπέσυρε τὸν βραχίονά της, λέγουσα μετὰ γελώσης πάντοτε φωνῆς, ἀλλὰ τρεμούσης ὀλίγον: «Ἄφετέ με λοιπόν, Ραϋμόνδε· ἐὰν ἐξακολουθήσητε, θὰ φωνάξω τὴν μαμά.... Ὦ προσφιλής μου ἀγάπη τῶν πρώτων ἡμερῶν, ἀγάπη μου τοσον ἀγνὴ καὶ ἀθῶα, πόσον ἀπέχεις πλέον! Ἐνδόμυχόν τι ἔνστικτον ἀπεκάλυψέ τῇ Κλαίρῃ τὸ τί ἠσθανόμην; Ἀγνοῦ.... Ἀλλὰ ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποστῇ τὸ βλέμμα, δι' οὗ τὴν περιέβαλον· ἔκυψε τοὺς ὀφθαλμούς, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠρυθρίασεν. Ἐμείναμεν ἄφωνοι καὶ ἐν ἀμηχανίᾳ ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου. Δὲν ἤξευρα τί νὰ εἴπω· ἤμην τεταραγμένος ὡσεὶ εἶχον πράξῃ ἱεροσυλίαν τινά.

Ἄ! δὲν ὠνειροπόλησα τοιαύτην τὴν ἀγάπην μου.... Ἄλλως, ἐπὶ μικρὸν διήρκεσεν ἡ κατάστασις αὕτη. Ἐφοβούμην ὅτι προσέβαλον τὴν Κλαίρην. Ἠπατώμην. Μοὶ ἐφάνη τοὐναντίον τρυφερωτέρα ὑπέρ ποτε. Μὲ ηὐχαρίστησε διὰ τὸ ψέλλιον, διὰ τὰς ἀνθοδέσμας, ἃς καθ' ἑκάστην τῇ πέμπω καὶ τὰς ὁποίας εὑρίσκει ὡραίας.— Ἐὰν ἠθέλετε, μοὶ εἶπεν, ἡ μαμὰ θὰ σᾶς ἔδιδε μίαν διεύθυνσιν, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐπρομηθεύεσθε τὰς ἀνθοδέσμας μὲ τὰς συνήθεις τιμὰς τῆς ἀγορᾶς... θὰ παραγγείλετε μόνον μίαν ὡραίαν ἀνθοδέσμην διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ συμβολαίου. Δὲν χρειάζονται πρέλλαι...» Ἀπήντησα ὅτι αἱ ἀνθοδέσμαι μου ἦσαν δι' αὐτὴν καὶ οὐχὶ διὰ τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχωμεν μεθαύριον, δι' αὐτὴν δὲ ἀκριβῶς τὰς θέλω ὡραίας. Προσέθηκα ἀκόμη, ὅτι εἶχον ἄλλας πολὺ ὡραιοτέρας, ἃς συνηρμολόγουν δι' αὐτὴν καθ' ἑκάστην καὶ τὰς ὁποίας τῇ ἀφιέρουν ἐν ἀγνοίᾳ της, ἀνθοδέσμας ἀποκρύφους συντεθειμένας ἐξ ὅλων τῶν ἀνθέων τῆς καρδίας μου... Τέλος, ἤμην ἀνόητος, ἀλλὰ τοὐλάχιστον σήμερον, δὲν μοὶ τὸ εἶπε καὶ μὲ ἀφῆκεν ἐλεύθερον νὰ ἐκφράσω τὰ αἰσθήματά μου. Ἠκροᾶτο μετὰ σοβαροῦ ὕφους, ὡς παιδίον, ὅπερ προσπαθεῖ νὰ ἐννοήσῃ ἀλλὰ κατορθοῖ τοῦτο μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ...

(Ἕπεται συνέχεια).

ΡΩΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΚΟΥΚΚΟΣ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ

(μῦθος Κριλώφ).

Στὸν κοῦκκο τίτλο ἀηδονιοῦ ἔδοσ' ὁ ἀετός,
Κι' ὁ κοῦκκος ὁ κουτός,
Ἐνόμισε πως ἔγεινε σ' ἀληθινὰ ἀηδόνι,
Καί τονε βλέπεις καὶ φουσκόνει·
Σὲ μία λεύκη κάθεται, νὰ κελαδῇ ἀρχίζει,
Μὲ εἰς τὴν πρώτη του λαλιὰ
Ἐφύγαν ὅλα τὰ πουλιά,
Τὸ ἕνα τὸν περιγελᾷ, τὸ ἄλλο τὸν ὀβρίζει.
Ἐθύμωσε τὸν κοῦκκο τὸ φέρσιμο αὐτὸ
Καὶ μὲ πολὺ παράπονο λέγει στὸν ἀετό.
— Κύτταξε! εἰς τὸ δάσος μ' ὠνόμασε ἀηδόνι
Ἡ προσταγή σου μόνη,
Καὶ τώρα τὸ τραγοῦδί μου περιγελοῦν ὡς τόσο.
— Φίλε, ἐγὼ ἀδυνατῶ αὐτὸ νὰ διορθώσω·
Ἐγὼ 'μαι βασιλεύς· Θεὸς δὲν εἶμαι, ὅπως ξέρεις.
Μόνο τὸν τίτλο ἀηδονιοῦ ἐπρόσταξα νὰ φέρῃς.
Ἀλλ' ὅμως θὰ ὑπάρχῃ τάξις παντοτεινή.
Ἀδύνατον ὁ κοῦκκος ἀηδόνι νὰ γενῇ.

Π. Α. Ἀξιωτης

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταὶ οἱ θέλοντες νὰ συνεχίσωσι καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος τὴν εἰς τὴν "Ἑβδομάδα" συνδρομήν των, ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὴν ἐγκαίρως.

Μετὰ λύπης δὲ, θέλομεν ἀναγκασθῆ νὰ διακόψωμεν τὴν ἀποστολὴν πρὸς ὅσους ἐκώφευσαν νὰ ἐξοφλήσωσι παλαιὰς συνδρομάς, καίτοι ἐπανειλημμένως ἐζήτησαν αὐτάς οἱ ἀνταποκριταὶ καὶ εἰσπράκτορες ἡμῶν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ

Ἡ Γρίππη ἡ ἰνφλουέντζα ἐνέσκηψεν εἰς τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίᾳ εἰς Ἀθήνας, ὅπου πολλοὶ καθ' ἑκάστην προσβάλλονται ἐλαφρότατα εὐτυχῶς.— Ἐντὸς ὀλίγου ἀφικνεῖται ὁ νέος πρεσβευτὴς τῆς Ρωσίας ἐν Ἑλλάδι κ. Ὀνοῦ.— Ἐν τοῖς μεταλλουργείοις τοῦ Λαυρίου ἐξήχθη μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν νέων μηχα-

νημάτων, τὸ παρελθὸν Σάββατον, ὁ πρῶτος ἑλληνικὸς ἄργυρος, ὅστις μέχρι τοῦδε ἐξήγετο ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκ τοῦ ἐκεῖσε στελλομένου μολύβδου.—Πυρκαϊὰ ἀπετέφρωσεν ἐν Τσαγκαράδᾳ τοῦ Πηλίου τὸ Ρήγειον Παρθεναγωγεῖον. — Ὁ κ. Λύδερς τέως διευθυντὴς τῆς ἀγωγῆς τοῦ Διαδόχου, διωρίσθη ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς κυβερνήσεως γενικὸς αὐτῆς πρόξενος ἐν Πειραιεῖ. — Διὰ Β. Διατάγματος τὸ ἐν Γαλλίᾳ ναυπηγούμενον ἡμέτερον θωρηκτὸν ὑπὸ στοιχεῖον Β, ὠνομάσθη Ψαρά, τὸ δὲ ἤδη φερώνυμον τορπιλοβόλον μετωνομάσθη Κανάρης.—Ἕνεκα τῆς διαδόσεως τῆς ἰνφλουέντζας διετάχθη ἡ ἀραίωσις τοῦ κυρίως προσβληθέντος στρατιωτικοῦ πληθυσμοῦ διὰ τῶν μετασταθμεύσεων τῶν διαφόρων ταγμάτων.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Μετὰ τῆς συνήθους ἀρχαϊκῆς πομπῆς ἐγένετο ἡ στέψις τοῦ νέου τῆς Πορτογαλλίας βασιλέως Καρόλου.—Ὁ Γλάδστων ἑώρτασε τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του.—Ἀπεβίωσεν ἐν Βερολίνῳ τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἡ προμήτωρ τῆς ἡγεμονίδος Σοφίας Λουΐζα Αὐγούστα, χήρα τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου Α'.—Ὁ Σαλυσβουρὺ ἠπείλησεν ἄμεσον πρὸς τὴν Πορτογαλλίαν διάρρηξιν τῶν διπλωματικῶν σχέσεων, ἂν αὕτη δὲν παράσχῃ ἄνευ ἀναβολῆς ἱκανοποίησιν διὰ τὰς πράξεις τοῦ Πίντο. — Πυρκαϊὰ ἀπετέφρωσεν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ ἐν Φλωρεντίᾳ θέατρον τοῦ Οὐμβέρτου.—Εἰς τὰς ἀμπέλους τῆς Κρήτης ἐνέσκηψεν ἡ νόσος φυλλοξήρα. — Περὶ τὰς 7,000 οἰκογενείας Μαυροβουνίων μετηνάστευσαν ἕνεκα λιμοῦ εἰς Σερβίαν.—Τὰ ἑλληνικὰ προϊόντα ἀπεκλείσθησαν ἐκ τῶν ἀγορῶν τῆς Βουλγαρίας. —Λιμὸς μαστίζει τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀραβίας.—Τὸ Ἱσπανικὸν ὑπουργεῖον παρητήθη ὁλόκληρον, ὁ πρωθυπουργὸς Σαγάστας προσκληθεὶς ἀνέλαβε τὸν σχηματισμὸν νέου ὑπουργείου.

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

Περὶ τὰ μέσα τοῦ παρόντος μηνὸς ἐγένοντο πειράματα τηλεφωνικῆς συγκοινωνίας μεταξὺ Πετρουπόλεως καὶ Μόσχας. Ἡ ἀπόστασις τῶν δύο πόλεων εἶνε 696 χιλιομέτρων, ἐγένετο δὲ χρῆσις σιδηροῦ ἀντὶ χαλκοῦ σύρματος. Ἡ τακτικὴ λειτουργία θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ 1890.—Τὸν προσεχῆ Ἰούλιον θέλει συνέλθῃ ἐν Παρισίοις τὸ «Συνέδριον τῆς φυματιώσεως», ὅπως συσκεφθῇ περὶ τῆς ἐξουδετερώσεως τοῦ μικροβίου τῆς φθίσεως, ὅπερ εἰσῆλθε δι' οἱασδήποτε ὁδοῦ καὶ κατεσκήνωσεν ἐν τῷ ὀργανισμῷ. — Ἡ Διεθνὴς Ἠλεκτρικὴ ἔκθεσις, ἥτις ἔμελλε νὰ συνέλθῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους τούτου ἐν Φραγκφούρτῃ ἀνεβλήθη διὰ τὸ 1891.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἡ καλλιτεχνικὴ πεντηκονταετηρὶς τοῦ Ρουβινστεΐν ἔλαβε κολοσσιαίας διαστάσεις. Ἐπὶ ὁλόκληρον ἑβδομάδα ἐξηκολούθουν μουσικαὶ ἑορταὶ πρὸς τιμήν του, ὧν μᾶλλον ἀξιομνημόνευτος ἡ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Εὐγενῶν τῆς Πετρουπόλεως, κατ' ἣν μετὰ τῶν συγχαρητηρίων καὶ δωρεῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, ἀπενεμήθη αὐτῷ τὸ δίπλωμα ἐπιτίμου διδάκτορος τοῦ Πανεπιστημίου, πολλὰ χρυσᾶ μετάλλια, καὶ τῷ ὑπεβλήθησαν δι' ἐπιτροπῶν τὰ συγχαρητήρια ὁλοκλήρου τῆς Ρωσίας. Οὕτω δὲ κατεδείχθη καὶ πάλιν ὁποίας ἀπολαύει δημοτικότητος καὶ ἀγάπης παρὰ τοῖς συμπατριώταις του ὁ ἔξοχος μουσικός.—Ἐν Παρισίοις ἐξακολουθεῖ ἡ μανία τῶν συλλογῶν αὐτογράφων. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπωλήθη μεταξὺ ἄλλων, ἐπιστολὴ τοῦ Μόζαρ, ἣν ἐν ἡλικίᾳ δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἀπηύθυνεν ἐκ Μιλάνου πρὸς τὴν ἀδελφήν του ἀντὶ 580 φράγκων! Ἑτέρα δὲ τοῦ Βεετχόβεν ἀντὶ 250.—Πρό τινων ἡμερῶν ἐν Λονδίνῳ ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 54 ἐτῶν, ἡ μὶς Ἄννα Γκυλδστάν, θυγάτηρ ἀρχαίου τινὸς ἰατροῦ τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας Ἡ Μὶς Γκυλδστὰν ἠγάπα περιπαθῶς τὸ θέατρον. Ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτῆς ὑπάρχει κληροδότημα 3,000 λ. στερλ., οὗτινος τὸ εἰσόδημα θέλει χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ καλλιτέρου καμπανίτου ὁσάκις οἱ ἠθοποιοὶ λαμβάνουσιν ἀνάγκην οἴνου κατά τινα παράστασιν. — Τὴν 5ην προσεχοῦς Ἰανουρίου ἡ ἐνταῦθα Φιλαρμονικὴ ἑταιρία δίδει μεγάλην συναυλίαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ καταστήματος αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἱδρύσεώς της.—Ἐκινδύνευσε νὰ καῇ ἐπὶ τυρᾶς δι' ἠλεκτρισμοῦ ἡ Σάρα Βερνὰρ ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Πύλης τοῦ ἁγίου Μαρτίνου, ἐν ᾧ ὑπεκρίνετο τὸ πρόσωπον τῆς Ἰωάννας Δ' Ἄρκ, πρό τινων ἡμερῶν.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

—Ἀναγνώστη. Ἡμῖν καὶ πᾶσι εὐχόμεθα εὔδαιμον τὸ νέον ἔτος καὶ ἀπὸ πάσης σατανικῆς ἐπηρείας (influence) ἀπηλλαγμένον. — Ε. Μ. Ε. Carisbrook. Μυρίας εὐχαριστίας καὶ εὐχάς.—Ἀρ. Στ. Μέχρις ἑνὸς βαθμοῦ καὶ τοῦτο. Ἡ Ἠλέκτρα λ.χ. τοῦ Βολταίρου μολονότι μίμησις ἔχει εὐρυτέραν πλοκὴν καὶ ὑπερτερεῖ τῆς τοῦ Σοφοκλέους κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐκείνας, ὧν μόνοι οἱ νεώτεροι τραγικοὶ κατέχουσι τὸ μυστήριον.— Ἐκ Ἀν ὑπελογίζατε πόσον θὰ ηὔξανεν ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου, ἡ τιμὴ τοῦ ἄρτου καὶ τὰ ἐνοίκια, ἐὰν δὲν ἐφονεύοντο ἐν Βηθλεὲμ τὰ δεκατετρακισχίλια ἐκεῖνα νήπια, θὰ εἴσθε ἴσως ὀλιγώτερον σκληρός 'Αλλ' ἡ κατὰ τοῦ Ἡρώδου δικαία ὀργή σας φοβούμεθα ὅτι δὲν θὰ ὠφελήσῃ πλέον, ἀφοῦ τὸ κακὸν ἔγεινε, καὶ συνεπῶς δὲν δημοσιεύομεν τὸ κεραυνοβόλον ἄλλως τε ποίημά σας...

Π. Κ. Α. Ἐνταῦθα. Λέγετε:

Πρωτοχρονιὰ μᾶς ἔρχεται, ἀγάπη μου καὶ πάλι
Καὶ σὲ προσμένει φλογερὴ ἡ ἀνοιχτή μου ἀγκάλη !...

Καὶ ὑποθέτομεν ἡμεῖς ὅτι ἂν δὲν ἐκουράσθη ἀκόμη νὰ τὴν περιμένῃ, θὰ ἐψυχράνθη ὅμως ἀρκετὰ ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους τῆς ὥρας ταύτης, ὥστε νὰ τὴν στείλωμεν ἐκεῖ, ἔνθα πᾶν αἴσθημα καταπαύει, ἔνθα εἶνε ἡ ποιητικὴ χορεία τῶν συνενόχων σας καὶ ἔνθα ζεσταίνονται τόσαι καρδίαι ὁμοιοπαθεῖς σας... τὸν κάλαθον. —Δ. Γ. Γύθειον. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Μ. Τ. Ι. Πάτρας. Εὐχαριστοῦμεν. — Βράχω. Σκέπτεσθε... ἡμᾶς —Τριαστέρῳ. Ποιητὴς χωρὶς νὰ ἀναγνώσητε τὸ Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων τοῦ Σολομῶντος.—Κ. Σ. Βεβαίως, ἀλλὰ τὸ παλαιὸν ἄξίωμα «Οὐδὲν ἀληθείας εὐμορφώτερον, φαίνεται ἡμῖν πάντοτε νέον. —Κ. Π. Ι. Ἀρχαϊστί ἐκαλοῦντο: Παρακλαυσίθυρα. Ἡ Ἡ λέξις εἶνε γραφικωτάτη.—Δεσποινίδι Π. Ἐπειδὴ ἡ Λουκία μεθερμηνεύεται ἑλληνιστὶ Φωτεινή, ἔχετε τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς. — Φίλῳ Ι. Μ. Δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθημεν νὰ κάμωμεν προτιμήσεις ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ.—Πῶς ἐξεδόθη καὶ τοῦτο θρῦμα.—Ἡσυχία καὶ... ἰνφλουέντσα ἐπικρατεῖ καθ' ἅπαν τὸ τυπογραφεῖον καὶ τὸ γραφεῖον ἡμῶν· τελευταία ἐπηρεάσθη ἡ διεύθυνσις, ἥτις ἕνεκα τούτου ἀδυνατεῖ νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ.

Διόρθωσις παροράματος

Παρακαλεῖται ὁ ἀναγνώστης νὰ διορθώσῃ τὸ ἐν τοῖς «Χαρακτηρισμοῖς» τοῦ παρελθόντος φύλλου λάθος, τὸ ~~ἕνεκα καλῆς ἀναγνώσεως~~ μεταβαλὸν τὸν ἀγωνιστὴν ΜΗΛΑΪΤΗΝ εἰς ΜΕΛΑΝΤΗΝ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

Προστατευτικαὶ ὑπὲρ τῶν ἀποφυλακιζομένων καταδίκων Ἑταιρίαι, ὑπὸ Π. Ἀγγελοπούλου Ἀθανάτου.

Ἐκπαιδευτικὰ Νομοσχέδια ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ κ. Γεωργίου Θεοτόκη.

Ἐκ τῶν πρώτων ἐκτεκῶν, ὅπως δήποτε, δημοσιεύσεων, ἃς θὰ περιλαμβάνουσι τὰ προσεχῆ τῆς ***ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ*** *φύλλα, προαγγέλομεν τὰ ἑξῆς:*

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΑΟΥ

Ὁ κόμης Σάντα-Ρόζας. — Ὁ ταγματάρχης Γόρδων. — Ι. Π. Μίλλερ. — Ὁ πλοίαρχος Χάμιλτων. —Ὁ λόρδος Κώχραν.— Ὁ στρατηγὸς Τζώρτσ. — Ἰωάννης Βάουριγκ. — Ὁ συνταγματάρχης Φαβιέ. — Ἰωσὴφ Χιούμ. — Ὁ λόρδος Βύρων.

ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Οὐάσιγκτων Ἔρβιγκ. — Ὁ ποιητὴς Βράϊαντ. — Ὁ ποιητὴς Λόγκφελλω. — Κ. Κ. Φέλτων. — Ὁ καθηγητὴς Βλάκη. — Ὁ καθηγητὴς Ζέββ. — Ὁ Γλάδστων, κλ. ὑπὸ Γ.Δ.Κ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ

Τακτικὴ κατὰ δεκαπενθημερίαν ἐξέτασις τῶν νέων ἐπιστημονικῶν ἐφευρέσεων.

ΠΩΣ ΚΡΙΝΟΥΣΙ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ—ΠΩΣ ΚΡΙΝΟΥΣΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Σειρὰ παραλληλισμῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συλλογῶν τοῦ Larcher, ὑπὸ Ι. Μαράνου.

ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ κρητικὸν Διήγημα (Μέρος Δεύτερον), ὑπὸ Ι. Μ. Δαμβέργη.